

Lisette Jonkman

**PIZZAGEUR &
MANESCHIJN**

kort verhaal

|.s

Lieve lezer(es),

Ik vind het supertof dat je mijn korte verhaal *Pizzageur & Mane-schijn* gaat lezen! In dit verhaal maak je kennis met kersverse studente Lucy en haar nerdy huisgenoten uit mijn nieuwe boek *Verkikkerd*.

Je kunt het verhaal lezen voordat je aan *Verkikkerd* begint, maar ook daarna is het leuk als extraatje. Of lees het tussendoor – doe wat je niet laten kunt 🤪 In ieder geval hoop ik dat je ervan geniet en dat je meteen *Verkikkerd* in je vakantiekoffer of strandtas stopt!

Veel leesplezier! Laat je me weten wat je ervan vindt? Ik ben op Twitter te vinden als @Lis1988 en op Facebook via mijn [fanpage](#) of mijn [persoonlijke account](#).

Liefs,
Lis

Pizzageur & Maneschijn is een gratis kort verhaal van Lisette Jonkman en verschijnt ter gelegenheid van de publicatie van haar roman *Verkikkerd*.

Pizzageur & Maneschijn is alleen verkrijgbaar als download pdf

© 2013 Lisette Jonkman
Uitgeverij Luitingh-Sijthoff B.V., Amsterdam
Alle rechten voorbehouden
Omslagontwerp: Studio Marlies Visser
Omslagfotografie: iStock Photo
Auteursfoto: Bonnita Postma

Wil je op de hoogte blijven van de nieuwe boeken van Luitingh-Sijthoff? Schrijf je dan in voor onze maandelijks [nieuwsbrief](#).

Volg ons via onze website www.lsamsterdam.nl
Facebook: www.facebook.com/chicklits
en Twitter: @lsamsterdam

Niet veel mensen kunnen met vloeibare eyeliner omgaan. Ik kan dat wel en daar ben ik best trots op. Het gaat namelijk gruwelijk vaak mis. Dan zie je dat het lijntje te bibberig is, of niet gelijk op beide ogen. Of gewoon op een andere manier lelijk. Er zijn zoveel manieren waarop je je make-up kunt verpesten, het heeft geen zin om ze allemaal op te sommen. Ik sta liever stil bij de lichte euforie die ik altijd voel wanneer ik een perfect strak lijntje over mijn bovenste ooglid trek. Het is iedere keer weer een overwinning. Zo ook nu. In één vloeiende beweging...

Er roffelt iemand op de deur. Ik schrik me een ongeluk en trek de eyelinerstreep door tot aan mijn oor.

Met een gezicht dat op onweer staat doe ik de deur open. Ik kijk recht in de padachtige tronie van Chris. Hij knippert even bij het zien van mijn bestrepte hoofd. ‘Nieuwe look?’ vraagt hij voorzichtig.

‘Ja, want dit is hoe ik eruit wil zien,’ snauw ik. ‘Wat moet je?’

Hij plukt aan zijn vlassige sikje en kijkt even om zich heen, alsof hij wil checken of er niemand meeluistert. ‘Nou, Hermelien is vandaag jarig.’

Ik rol met mijn ogen bij het horen van de stomme bijnaam van mijn enige vrouwelijke huisgenoot. Eigenlijk kan ik nog maar amper geloven dat ik hier nu woon. Als mensen me post willen sturen, moeten ze het naar de campus sturen. Naar deze nerdflat, waar iedereen een achterlijke bijnaam heeft. Hoe walgelijk is dat?

Ik sla mijn armen over elkaar. ‘Ja, en?’

Chris buigt zich een stukje naar me toe. Als reactie doe ik een stapje achteruit. ‘We hebben straks een verrassing voor haar,’ fluistert hij geheimzinnig. ‘We gaan iets superleuks doen.’

‘Wat dan?’ De vraag is er al uit voordat ik ’m kan tegenhouden. Chris’ ogen beginnen te glimmen. Shit, straks denkt hij dat ik oprecht geïnteresseerd ben in zijn verhaal. En dat terwijl ik nu alleen maar heel graag die lelijke streep eyeliner van mijn gezicht wil poetsen. Het kan me écht niet schelen wat voor verrassing ze voor Hermelien hebben.

Met een grijns die me vertelt dat Chris ontzettend zelfvoldaan is omdat hij zo’n geweldig cadeau heeft bedacht, zegt hij trots: ‘We gaan bowlen.’

Ik kijk hem even ongelovig aan. Dan proest ik achter mijn hand. ‘Bówlen?’ herhaal ik laatdunkend.

‘Sst!’ Hij kijkt weer opzij. ‘Niet zo hard.’

Ik rol met mijn ogen. ‘Er luistert niemand mee. Is dit de verrassing? Een potje bowlen?’

Lichtelijk in zijn wiek geschoten doet mijn huisgenoot een stapje naar achteren. ‘Je hoeft niet mee, hoor. Niemand dwingt je.’

Razendsnel denk ik na. Ik kan een beetje in mijn kamer gaan tutten met mijn make-up en het over een paar uur weer van mijn gezicht vegen zonder dat iemand het gezien heeft... of ik kan met die nerds een potje gaan bowlen. Dan worden mijn visagiekunsten in ieder geval gezién. Anders is het ook zonde van de make-up, toch?

Ach, wat kan het kwaad. ‘Ik ga mee.’

Chris, die zich al half had omgedraaid om weg te lopen, kijkt me verbaasd aan. ‘Echt?’

‘Ja hoor.’ Ik haal mijn schouders op. ‘Waarom niet?’

Het eerste antwoord op ‘waarom niet’ ontdek ik zodra we op weg gaan naar de bowlingbaan. We gaan lopen – en het is een eind. Niemand heeft de moeite genomen me te vertellen hoe ver weg het is; de enige hint die ik schijnbaar had moeten oppikken was Kikkers vraag: ‘Weet je zeker dat je die schoenen aantrekt?’ Zijn groene ogen gleden van mijn nieuwe zwarte pumps omhoog naar mijn gezicht.

Ik keek strijdlustig terug. ‘Ik ga echt niet van schoenen wisselen omdat jij ze niet mooi vindt, hoor.’

Hij hield mijn blik nog heel even vast, maar daarna knikte hij al-

leen maar. En ik geloof dat zijn linkermondhoek een beetje trilde, maar dat kan ik me ook verbeeld hebben.

Wanneer ik met de hele groep nerds bij de bowlingbaan arriveer, voelen mijn voeten dus aan als een klomp rauw gehakt. Ik ben bijna opgelucht dat ik straks van die lelijke bowlingschoenen aan moet. Hermelien is al de hele weg aan het raden wat haar cadeau nou is, maar zodra de bowlingbaan in zicht komt, draait ze zich met een frons naar ons om. ‘Gaan we bówlen?’

Ik kijk triomfantelijk naar Chris. Zie je, ze vindt het niks.

‘Dat is zó gaaf!’ vervolgt ze tot mijn verbijstering.

Chris beantwoordt mijn blik met een zelfgenoegzaam knikje.

Bij de bowlingbaan vinden ze het schijnbaar niet raar dat er een hele groep nerds binnenkomt, zelfs niet als er eentje ontzettend op een pad lijkt (Chris), als er een exacte kopie van Cousin Itt uit *The Addams Family* bij zit (Chewy), als er een huppelend propje vooroploopt (Hermelien), als Fred Flintstone zijn intrede doet, inclusief een lijflucht die nog uit het cenozoïcum stamt (Paladin) of als het gezelschap wordt gecompleteerd door een magere lat van meer dan twee meter (Kikker). Nee, de twee jongens achter de balie staren mij aan alsof ik van een andere planeet kom. Ik kan alleen maar hopen dat het is omdat ik de enige ben die niet weggelopen lijkt te zijn uit het circus.

Ik zoek zo snel mogelijk het minst stinkende paar rood-wit-blauwe gedochten uit de muffe ruimte vol schoenenrekken. Terwijl ik ze aantrek, ploft er iemand naast me op de bank. Ik herken de lange benen in een verbleekte spijkerbroek.

‘Hadden ze jouw maat wel?’ vraag ik oprecht verbaasd aan Kikker.

Hij grijnst. Er ontstaan ondiepe lachrimpeltjes naast zijn ogen. ‘De mijne wel, ja.’ Kikker knikt in de richting van Paladin. ‘Die van hem daarentegen...’

Ik volg zijn blik en zie onze grote, chagrijnige en vooral stinkende huisgenoot bij de balie staan. Hij maakt boze armgebaren. Ik hoef niet te raden wat hij zegt, want zijn diepe stem dondert door de schoenenopslag. ‘Hoezo, geen maat vijftig? Heb je niet ergens een grote maat staan?’

De roodharige jongen achter de balie ziet eruit alsof hij ieder moment in zijn broek kan plassen van angst. Ik benijd hem niet; Paladins adem is te vergelijken met de geur die opstijgt uit een sarcofaag die voor het eerst in duizenden jaren wordt geopend. Waarschijnlijk had die arme bowlingbaanmedewerker eerst nog geen krullen in zijn haar, maar zijn die er net van pure ellende ingesprongen. ‘Ik wil je manager spreken,’ buldert Paladin. ‘Dit is toch niet normaal?’

Hermelien, die naast hem staat, stoot hem vrolijk aan. ‘Je bent zelf niet normaal. Wie heeft er nou maat vijftig?’

Paladin trakteert haar op een blik die me heel even doet vrezen dat deze verjaardag de laatste is die Hermelien ooit zal meemaken, maar dan gromt hij: ‘Goed. Ik ga wel bowlen op mijn eigen schoenen.’

De roodharige jongen werpt een angstige blik op Paladins massieve legerkisten. Ik denk niet dat het toegestaan is om daarmee de bowlingbaan te betreden.

‘Is dat oké?’ vraagt Hermelien hem.

‘Nou, eigenlijk...’ begint hij, maar dan vestigt Paladin zijn ogen - of de zwarte knikkers in zijn hoofd die daarvoor moeten doorgaan - weer op de jongen. Die krimpt in elkaar. ‘Natuurlijk. Dat is, eh, een prima oplossing.’

‘Mooi,’ broemt mijn huisgenoot. ‘Heeft iedereen die stinkschoenen aan?’

‘Ja hoor, Oscar,’ zegt Kikker. Hij staat op van de bank en schenkt me een samenzweerderige blik.

Paladin fronst. ‘Oscar?’

‘Ja, die groene chagrijn uit *Sesamstraat*,’ zegt Kikker.

‘Waarom is Oscar eigenlijk altijd zo boos?’ vraagt Hermelien zich hardop af.

‘Waarom dénk je?’ Paladin kijkt haar vol ongeloof aan. ‘Hij woont in een vuilnisbak! Hoe zou jij kijken als je in een vuilnisbak woonde?’

Ik kan een klein vals lachje niet onderdrukken. ‘Wel aandoenlijk, dat je zo begaan bent met het lot van de personages uit *Sesamstraat*.’

Paladin snuift. Op minachtende toon zegt hij: ‘We moeten toch een beetje op jouw niveau blijven, nietwaar?’

Een halfuur later moet ik een aantal dingen constateren. Allereerst: we schijnen de enige volwassenen in het bowlingcentrum te zijn. Als je ons niet meetelt, ligt de gemiddelde leeftijd zo rond de twaalf jaar. De pubermeisjes op de baan naast ons zijn trouwens doodsbang voor Paladin, wat hij volgens mij best doorheeft en stiekem een beetje aanwakkert door ze extra gevaarlijk aan te kijken. Ten tweede: dat bowlen is moeilijker dan het lijkt. Ik heb al zestien keer gegooid en ik heb niet één keer een kegel geraakt. Of hoe zo’n ding ook heet. Sterker nog, mijn bal haalt het niet eens tot de hélf van de baan zonder in de goot te belanden. Dit tempert mijn plezier in het bowlen behoorlijk, moet ik toegeven.

Het derde wat me opvalt is dat Hermelien verrekte goed is in strikes gooien. Ze heeft er al drie op haar naam staan, en als ik me niet vergis wordt dit de – ja hoor, inderdaad, dit is de vierde.

‘Wiehooeee!’ Ze steekt haar gebalde vuisten in de lucht en doet een indianendansje met Chris. Ik doe snel een stap bij ze uit de buurt. Straks denken de pubers hiernaast nog dat ik bij hen hoor. Ik bedoel, strikt gezien hoor ik ook bij ze, maar ik hóór natuurlijk niet bij ze. Duh.

Kikker ziet dat ik afstand neem en grijnst. ‘Schaam je je een beetje, prinses?’

Nummer vier: ik háát Kikker. Ik vind het verschrikkelijk irritant hoe hij me steeds maar weer opneemt met zo’n ondefinieerbare blik in zijn ogen, alsof hij een binnenpretje heeft.

‘Ik ben aan de beurt!’ brult Paladin uitgelaten. Hij is echt niet meer te houden sinds we de bowlingbaan hebben betreden. Hij gooit een strike en kijkt achterom, naar Hermelien. Die ziet het niet, want ze is nog bezig met haar gekke dansje samen met Chris. De onweerswolk die Paladins humeur gewoonlijk overschaduwde schuift weer over zijn gezicht zodra hij dat merkt.

Chewy is aan de beurt. Hij deed er de vorige keer eeuwen over om een goede startpositie te vinden. Ik denk stiekem dat hij zo lang treuzelde omdat hij ook wel weet dat die bowlingbal voor-

lopig het enige is waar hij zijn vingers in zal steken.

Na hem is de beurt aan Chris, die vrolijk naar voren waggelt en even vrolijk zijn bal in de goot laat verdwijnen. Met een schouderophalen gaat hij weer bij ons zitten.

Een felblauwe bowlingbal komt mijn kant op rollen. Ik pak hem op en probeer niet na te denken over alle vingers die er vóór mij al in hebben gezeten. Had Paladin deze bal net niet ook? Straks heb ik al die smerigheid uit zijn baard op mijn handen. Ik zweer het je, de gemiddelde bioloog zou zijn ziel verkopen om een maandje de onontdekte levensvormen in Paladins woeste baard in kaart te mogen brengen.

Ik neem een aanloopje en doe mijn best om niet achter de bal aangesleurd te worden als die op de baan bonkt. Oeps, hij stuitert zelfs. Met twee harde ‘kloenk’-geluiden rolt het blauwe gevaarte de goot in. Ik probeer het nog een keer met een roze bal, in de hoop dat die me meer geluk brengt, maar ook deze poging werpt geen vruchten af.

Kikker krijgt medelijden met me. ‘Het is niet zo moeilijk, je moet gewoon een beetje techniek in de strijd gooien.’ Voor ik het weet komt hij achter me staan en vouwt hij zijn handen om de mijne, die op hun beurt weer om de bowlingbal gevouwen zijn. Mijn adem stokt in mijn keel bij het gevoel van zijn bovenlijf achter mijn rug en zijn lange vingers op de mijne. Mijn hele lichaam verstijft en weigert spontaan dienst.

‘Als je zo gespannen bent, lukt het natuurlijk nooit om die bal uit de goot te houden,’ lacht hij.

Ik produceer een half gelukte glimlach. Als jij niet achter me was komen staan, was ik ook helemaal niet zo gespannen geweest, denk ik. Maar dat zeg ik natuurlijk niet.

Kikker geeft me een uitleg over hoe ik moet staan, welk been ik voor moet zetten en op welk punt ik de bal moet loslaten, maar die gaat grotendeels aan me voorbij omdat het overal waar hij me aanraakt spontaan begint te tintelen. Veel te snel doet hij alweer een stap achteruit. ‘Denk je dat dat lukt?’ Ik meen even een twinkeling in zijn ogen te zien.

Ik steek mijn neus in de lucht. ‘Natuurlijk.’

Zonder enig idee wat ik moet doen, gooi ik de bal op precies dezelfde manier als de vorige keren de goot in. Chris en Chewy bezwijken bijna aan een lachflauwte.

‘Ze hebben ook *fun bumpers* om te zorgen dat de bal op de baan blijft,’ grinnikt Hermelien.

‘O,’ zeg ik verbaasd. ‘Waarom leggen ze die niet neer, dan?’

Paladin laat een blaffende hoestlach horen. ‘Omdat dat voor kleuters is. Wij volwassenen worden geacht enig coördinatievermogen te hebben.’

‘Met de nadruk op “geacht”,’ zegt Chris smalend.

Ik kijk ze een voor een nadrukkelijk met samengeknepen ogen aan.

Kikker slaat een arm om me heen. Het vriendschappelijke gebaar doet me meer dan ik ooit zal toegeven. ‘Kom je zitten, prinses? Laat ze maar genieten van hun eigen superieure bowlingskills.’

Ik laat me door hem meevoeren, terug naar de bank. Hermelien staat op om voor de verandering maar weer een strike te gooien. Chris roept: ‘Die was weer *epic!*’

Ik rimpel mijn neus. ‘Nerds en hun rare woorden.’

‘Hoho, wacht even,’ komt Paladin tussenbeide. “Epic” is al geen nerdwoord meer sinds Katy *fucking* Perry het in een nummer gebruikte.’

Ik rol met mijn ogen. ‘*Whatever.*’

‘De meeste hippe woorden zijn eerst nerdwoorden,’ zegt Kikker.

‘Als jij je daardoor beter voelt, mag je dat best geloven,’ grijns ik. Hij grinnikt. ‘Nee, echt. Denk eens aan “über”. Of “noob”.’

Ik trek mijn mondhoeken smalend naar beneden. Dan bedenk ik iets. ‘Moet jij niet gooien?’

Hij gebaart naar het scorebord. ‘Dat heb jij net voor me gedaan.’

Een beetje beschaamd gluur ik opzij naar hem. Ik wil bijna weer wegstijgen als ik zie dat zijn groene ogen al op me gevestigd zijn. ‘Sorry,’ mompel ik.

‘Dat is niet erg, je deed het heel goed,’ zegt hij met een uitgestreken gezicht.

Voordat ik een snedig antwoord heb kunnen geven, klinkt er een

donderende stem uit de speakers die rondom de banen zijn opgehangen.

‘Goééédenavond, jongens en meisjes!’ Ik kijk om me heen en zie een dikke, kale dj in het glazen hok vlak bij de schoenenopslag zitten. ‘Hebben jullie het allemaal een beetje naar je zinnnn?’

Een mild instemmend geluid stijgt op de van de banen naast ons. Het is natuurlijk niet cool om te joelen dat je het supertof hebt, want bowlen is voor butjes. Dat snappen zelfs deze blagen; ze reageren met gepaste verveeldheid.

‘Mooi zo! Want het is tijd voor een potje...’ – de dj laat een korte stilte vallen, waarschijnlijk om de non-existente spanning op te bouwen – ‘... discobowlen!’

Mijn wanhopige ‘dat méén je niet’ gaat verloren in de eerste tonen van ‘Wannabe’ van de Spice Girls. Kikker wendt zich lachend tot onze paddige huisgenoot. ‘Chris, wist je dit?’

‘Ja, nou, het was dít of vanmorgen om elf uur,’ reageert die gepikeerd.

Dan gaan de lichten uit en beginnen overal felgekleurde discolampen te flikkeren. Boven ons flitst een blacklight aan, die iedereen een spookachtig trekje geeft. Kikker grijnst, zijn tanden lijken extra wit. Hij haalt zijn schouders op. ‘In ieder geval kan het niet erger worden dan dit.’

Dat kan dus wel. De dj begint weer te blèren. Ik besteed er weinig aandacht aan, tot hij de muziek uitschakelt en ik ineens een bekende naam hoor.

‘En dit is niet zómaar een leuke dag, jongens en meisjes. Ik heb begrepen dat we een jarige jet hebben! Haar naam is...’ Hij is even stil en zegt dan onzeker, alsof iemand een grapje met hem uithaalt: ‘Hermelien?’

Vanuit mijn ooghoeken zie ik dat ze haar hoofd in haar handen begraaft. De kinderen op de banen naast ons schateren het uit.

‘Hermelien,’ herhaalt de dj, nu iets zelfverzekerder. ‘Hermelien! Waar ben je, meissie?’

Dit zou hilarisch zijn geweest, als het tenminste niet zo tenenkrommend gênant was. Met gebogen schouders en een hoofd als een framboos staat ze langzaam op. Ik ken haar niet goed genoeg

om alle emoties van haar gezicht af te kunnen lezen, maar ik zou zweren dat ze op het punt staat om van schaamte in huilen uit te barsten.

Ik neem de beslissing in een nanoseconde. Met een snelle beweging trek ik haar terug op de bank en sta zelf op. ‘Hier,’ zeg ik met een heldere stem.

Het is even helemaal stil. Ik voel hoe de ogen van iedereen in de ruimte zich op mij richten. Ik heb zin om heel hard te giechelen en te roepen: ‘Haha, grapje!’ en weer te gaan zitten, maar daar is het nu te laat voor. Verdomme.

‘Goed... Hermelien,’ herpakt de dj zich. ‘Heb je nog een verzoeknummer? Een echt verjaardagsnummer?’

‘Eh,’ is mijn intelligente reactie. Hulpzoekend kijk ik om me heen naar mijn huisgenoten. Die staren me allemaal blanco aan, duidelijk zonder enig idee hoe we deze situatie zo snel mogelijk gaan beëindigen. Stomme nerds.

‘Misschien een nummer dat iets speciaals voor je betekent?’ Ik kan horen dat de dj alweer spijt heeft dat hij hieraan begonnen is.

Ik dwing Hermelien met mijn ogen om iets te zeggen. Ik bedoel, het is háár verjaardag. Dat ik de schaamte voor haar op me heb genomen, betekent niet dat ze helemaal niets hoeft te zeggen. Als ze blijft zwijgen, geef ik haar een scherpe por tussen haar ribben met mijn elleboog. Ze hapt naar adem en sist: ‘Roep maar iets!’

‘Kom op, Hermelien,’ dringt de dj aan. Hij is er duidelijk klaar mee. ‘Wat zal ik voor je draaien, meid?’

O man, kan ik niet gewoon door de grond zakken? Waarom ben ik opgestaan? Wat bezielde me in vredesnaam? Eigenlijk moet er nu een afleiding ontstaan. Kan iemand me niet even bellen of zo? Hé, wacht eens. Mijn ringtone. Het is niet het hipste nummer ooit, maar als hij de Spice Girls heeft, moet dit liedje ook ergens in zijn muziekverzameling zitten. Het is ongeveer uit dezelfde tijd.

Ik waag het erop. ‘Heb je “Mijn Droom, Mijn Doel”?’

Mijn huisgenoten gapen me ongelovig aan. Ik voel Kikker naast me van verbazing verstarren.

De dj kijkt me moeilijk aan. ‘Dat kinderliedje?’

‘Het is niet écht een k...’ begin ik, maar de dj heeft zijn schouders

al opgehaald en het liedje van mijn jeugdcrush Oli4 opgezet. De mierzoete muziek spoelt over ons heen en de discolichten beginnen weer te flitsen. Ik grijns ongemakkelijk naar mijn huisgenoten, wat er vast gek uitziet in het licht van het blacklight. Iedereen is op een vreemde manier een stuk bruiner, zelfs Hermelien, bij wie het normaal gesproken lijkt alsof ze 's ochtends een uur in een bak rijstpoeder gerold heeft. Vooral Kikker, de enige die ook daadwerkelijk regelmatig buiten komt, lijkt een overdreven donkere huid te hebben. Combineer dat met het lichtgevende wit van zijn tanden, oogwit en haar en ik voel een vreemde kriebel ergens achter in mijn buik, in de buurt van mijn ruggengraat.

‘Waarom dit nummer?’ vraagt Hermelien.

Ik haal mijn schouders op. ‘Ik was vroeger fan van Oli4. Ik heb 'm ook als beltoon, lekker *camp*.’

Kikker loopt abrupt weg. Ik kijk hem na en trek vragend een wenkbrauw op naar Hermelien. Die schokschoudert. ‘Hij gaat vast even naar de plee.’

Ik moet eigenlijk ook best nodig, maar nu ga ik dus mooi niet. Dan is het net alsof ik achter Kikker aanloop omdat ik iets met hem van plan ben. Wacht even, waar komt deze gedachte nou weer vandaan? Alsof ik óóit iets met die slungel van een Kikker van plan zou zijn. Had hij zijn schouders trouwens niet een stuk hoger opgetrokken dan anders? En normaal loopt hij niet zo houterig, of ligt dat aan mij?

Het zal inderdaad wel aan mij liggen.

Na het nostalgische nummer uit mijn prepuberteit, draait de dj gewoon door in de ouderwetse vibe. Tot mijn grote verbazing kent Chris alle teksten (en dansjes!) van Toy-Box uit zijn hoofd en zet Chewy een bijzonder goede Backstreet Boy neer, al vind ik dat hij een beetje vals speelt, want door de overdaad aan gezichtshaar zie ik niet of hij wel de juiste woorden playbackt.

Na vijf nummers is Kikker nog steeds niet terug. Goed, ik kan het niet langer ophouden. ‘Ik ga even plassen,’ zeg ik tegen Hermelien. Die knikt en gaat verder met haar dansje op ‘1001 Nights’ van Ch!pz.

Ik passeer een groepje veertien- en vijftienjarigen, die spontaan

in een giechelbui uitbarsten als ik langloop. Stelletje bakvissen.

Om bij de toiletten te komen moet ik eerst door het restaurantge-
deelte heen. Ik baan me een weg tussen de tafeltjes door. De harde
muziek is nu nog slechts een gebonk op de achtergrond, dat groten-
deels wordt overstemd door het geroezemoes van de dinerende
mensen. Ik loop de gang van de wc's in en blijf dan met een ruk stil-
staan.

Midden in de gang staat Kikker, maar niet rechtop zoals ge-
woonlijk. Hij staat voorovergebogen, met zijn handen plat tegen
de muur en zijn voorhoofd ertegenaan geleund. Zijn ogen knijpt hij
dicht en hij haalt diep adem door zijn neus.

Ik doe voorzichtig een stap dichterbij. Hij ziet er bepaald onge-
lukkig uit. Ik zou zelfs kunnen zeggen: gepijnigd. Het lijkt erop dat
hij zijn uiterste best moet doen om een paniekaanval te onderdruk-
ken. Ik zie zijn rug rijzen en dalen op de maat van zijn geforceerd
regelmatige ademhaling.

Aarzelend doe ik mijn mond open, nog steeds niet zeker of ik iets
moet zeggen. Maar hij blokkeert met zijn lange lijf de weg naar de
vrouwentoiletten en ik moet nu echt heel, heel nodig plassen. Daar-
om zeg ik zacht: 'Kikker?'

Meteen komt zijn gespannen lichaam in beweging. Hij zet zich
af tegen de muur en gaat rechtop staan, terwijl hij een hand door
zijn blonde haar haalt. Dan ziet hij mij. 'O, Lucy. Ik, eh...'

Hij schraapt zijn keel en kijkt me schaapachtig aan.

Voorzichtig vraag ik: 'Alles goed?'

Natuurlijk is alles verre van goed, dat zie ik ook wel, maar Kik-
ker onderneemt een dappere poging tot een lach. 'Ja, prima. Ik
werd alleen een beetje... duizelig.'

We kijken elkaar een tijdje aan zonder iets te zeggen. Dan doet
hij een stapje opzij zodat ik erlangs kan. Ik dwing mijn benen in
beweging. Terwijl ik hem passeer in de smalle gang, strijkt mijn
onderarm per ongeluk langs de zijne. Mijn buik doet een imitatie
van de laatste keer dat ik in de Goliath zat. Ik schrik er zelf van. Snel
duik ik de vrouwen-wc's in. Rust en plassen, dat is wat ik nodig
heb. En een heleboel koud water over mijn polsen om mijn verhitte
bloed af te koelen.

Als ik de deur van de wc weer openduw en de lege gang zie, nestelt een onredelijk teleurgesteld gevoel zich in mijn maag. Wat, vraag ik mezelf spottend, had je soms gewild dat Kikker nog in de gang stond? Hou op. Doe niet zo belachelijk.

Ik heb mezelf weer redelijk bij elkaar geraapt als ik het restaurantgedeelte doorkruis, op weg terug naar de bowlingbaan. Dan hoor ik achter me een lijzige stem zeggen: ‘Studiegenootje, wat toevallig!’

Fuck. Ik bal mijn vuisten en draai me met een zonnige glimlach om. ‘Hé, Ferdi!’

‘Wat doe jij hier?’ Hij heeft zich half omgedraaid op zijn bar-kruk, waardoor hij met zijn rug naar zijn date toe zit. Het meisje kijkt me over Ferdi’s schouder aan met een blik die geen ruimte laat voor interpretatie: *Rot op, trut. Hij is van mij.*

Ik geloof niet dat ze zich daar zorgen over hoeft te maken, maar desondanks doe ik om haar te pesten een paar stappen in hun richting en zwiep mijn blonde haar over mijn schouder. ‘Ik ben hier met wat huisgenoten,’ zeg ik zo onverschillig mogelijk, en praat er dan snel overheen: ‘En jij?’

Ferdi hapt niet, maar tuurt over mijn schouder naar de baan. ‘Met die nerds?’

‘Eh...’

Hij grijnst vals. ‘Of woon je soms met een stel koters in huis?’

Zijn date gniffelt.

Achter me hoor ik iemand mijn naam roepen. ‘Lucy! Hé, Lucy! Jij bent aan de beurt!’

Ik hoef me niet eens om te draaien om te weten dat het Chris is, die nu ongetwijfeld met zijn korte armpjes staat te zwaaien. Ik sluit mijn ogen geërgerd en zucht.

‘Volgens mij hebben ze je nodig.’ Ferdi’s blauwe ogen glijden over me heen. ‘Als ik jou was zou ik teruggaan. Die bowlingbal gooit zichzelf niet in de goot!’

Shit, heeft hij dat allemaal gezien? Aan zijn glinsterende ogen te zien wel.

‘Ik ga maar,’ zeg ik houterig.

‘Goed hoor... Hermelien,’ lacht Ferdi.

Ik been weer naar de bonkende muziek en de flikkerende disco-lichten toe. Hetzelfde groepje bakvissen als net barst uit in een he- vige giechelbui. Ik schud mijn hoofd en loop door.

‘Zo, het mocht even duren,’ bromt Paladin.

Chris duwt een bowlingbal in mijn handen, maar één blik op de bowlingbaan vertelt me dat ik geen zin meer heb. Niet dat ik het vervelend vind dat Ferdi waarschijnlijk zit te kijken, hoor. Daar heeft het niets mee te maken.

Ik geef de bowlingbal aan Kikker, die zich zo te zien her- pakt heeft. ‘Hier, ga jij maar.’

Hij kijkt van mij naar de bal. ‘Weet je het zeker?’

Ik knik. ‘Net mocht ik ook in jouw plaats.’

‘O.’ De lachrimpeltjes naast zijn groene ogen zijn terug. ‘Nou, bedankt.’ Hij tilt de bal uit mijn handen, waarbij onze vingers heel even langs elkaar strijken.

Ik ga snel zitten. Als Kikker gegooid heeft, waag ik een blik over mijn schouder in de richting van het restaurantgedeelte. Mijn ogen ontmoeten direct die van Ferdi. Hij tilt zijn rechterhand op en maakt met zijn duim en wijsvinger een L tegen zijn voorhoofd. ‘Lo- ser,’ playbackt hij erbij.

Boos draai ik mijn hoofd terug naar de baan. Ik sta op en loop een stukje uit de buurt van Ferdi, in de hoop dat hij me niet meer ziet. Dan tikt Hermelien op mijn schouder. Ik trek vragend mijn wenkbrauwen naar haar op.

‘Ik weet niet hoe ik het moet zeggen, maar je, eh...’ Haar ogen flitsen naar beneden en weer omhoog.

‘Wat?’ Ik frons en kijk ook naar beneden. Dan zie ik het.

Mijn mintgroene linnen broek is overdag bij lange na niet door- zichtig, maar dankzij de blacklight schijnt mijn witte kanten hip- ster erdoorheen alsof hij regelrecht uit Tsjernobyl komt. ‘Fuck,’ sis ik, terwijl ik mijn billen en kruis probeer te bedekken met mijn han- den. Nee, nu zie ik eruit alsof ik moet poepen. Snel laat ik mijn handen weer zakken.

De kinderen achter me liggen dubbel van het lachen. ‘Ze heeft het gezien! Eindelijk!’ roept een jongetje dat hooguit veertien kan zijn.

‘Paladin en Chris hadden een weddenschap afgesloten,’ vertrouwt Hermelien me toe. ‘Over wanneer je het zou zien. Maar ik vond dat je het moest weten.’

Ik knik vol afschuw. Shit, hoe lang loop ik hier al rond met een onderbroek die als een soort reclamebord zichtbaar is door mijn broek heen? Sinds die blacklight is aangesprongen. Dat was nog voordat ik... O shit.

Ik masseer mijn slapen met mijn wijs- en middelvingers. Ik heb hier, vlak onder de blacklight, staan doen alsof ik Hermelien was. Ten overstaan van alle aanwezigen. En iedereen heeft mijn onderbroek gezien.

‘Ik ga,’ zeg ik kortaf. Zonder te wachten op Hermeliens reactie draai ik me om en loop ik naar de schoenenopslag. Ik plof neer op een bankje in de helverlichte ruimte. Met boze bewegingen trek ik de veters van de stinkende bowlingschoenen los. Ik twijfel even of mijn gemartelde voeten de hoge hakken van mijn pumps alweer aankunnen, maar ik heb niet echt een keuze. Ik kan moeilijk op blote voeten teruglopen naar de campus.

Een beetje onwennig doe ik de eerste passen in de richting van de uitgang. Ineens voel ik een hand op mijn schouder. ‘Ga je al weg?’

Ik schud hem weg, ook al heb ik daar direct spijt van. Kikker komt naast me lopen. De schuifdeuren gaan open en dan staan we buiten, in de zwoele avondlucht van de late zomer. De zon zakt langzaam weg en kleurt de hemel oranje. ‘Ga jij ook?’ vraag ik verbaasd.

Hij knikt.

‘Maar jullie zijn nog niet klaar,’ protesteer ik.

Met een schouderophalen wuift hij het weg. ‘Nu kan Hermelien extra veel strikes gooien. Bovendien heb ik een grafhekel aan bowlen.’

Een onbedwingbare grijns verspreidt zich over mijn gezicht. ‘O man, gelukkig. Ik ook. Die stinkschoenen en die irritante dj...’

‘En al die moeite om de bal bij de kegels te krijgen,’ vult hij me aan. ‘Of in jouw geval, in de goot.’

Ik steek mijn tong naar hem uit. Tegelijkertijd laat mijn maag

een harde knor horen. Ik wist tot op dit moment nog niet dat ik honger had, maar het is natuurlijk ook al ruim etenstijd geweest.

Kikker kijkt me schuin van opzij aan. ‘Er zit hier vlakbij een pizzeria. Ga je mee? Ik trakteer.’

Twijfelend kijk ik over mijn schouder. ‘En de rest dan?’

‘Die gaan straks in het restaurantgedeelte iets eten.’

Ik hups van mijn ene voet op mijn andere, nog steeds niet zeker of ik wel een hele maaltijd met Kikker alleen wil zijn.

Hij leest mijn gedachten. ‘Oké, dit is de deal,’ zegt hij. ‘Als jij niets over mijn *nervous breakdown* bij de wc’s zegt, zeg ik niets over jouw doorschijnende broek.’ Hij trekt een wenkbrauw op. ‘Goed plan?’

Ik knik dankbaar. ‘Oké.’

‘Al moet ik zeggen dat je echt een heel mooie onderbroek aanhebt,’ voegt Kikker er schalks aan toe. ‘Die is wel een compliment waard.’

Ik geef hem lachend een zet. ‘Geen woord meer! Anders eet je maar in je eentje.’

‘Oké, oké.’ Hij heft afwerend zijn handen op. ‘Ander onderwerp. Wat wil je onderbroek op haar pizza?’

‘Salami,’ zeg ik met een stoïcijns gezicht. ‘En uien. Met veel knoflook.’

‘Dan ruik je straks net als Paladin,’ waarschuwt Kikker.

Ik knik. ‘Alleen draag ik mooier ondergoed.’

Lees ook *Verkikkerd* van Lisette Jonkman!

Lucy verheugt zich op een studententijd zonder haar ouders en hoogbegaafde zusje. Tot haar grote afschuw komt ze terecht op de campus, in een huis vol nerds. Denk maar niet dat ze ook maar iets met haar huisgenoten te maken wil hebben! Vooral niet met die lange, blonde jongen die twee kamers verderop woont. Waar kent ze hem toch van? En waarom krijgt ze het zo warm van hem? Ze valt toch zeker niet op nerds...

Hierna een voorproefje van *Verkikkerd*:

Ik druk op de bel en meteen begint een jongen keihard te schreeuwen. *'BEZOEK! Hé tuig, errrr issss volluk!'*

Geschrokken spring ik een stukje achteruit.

'O, jeetje,' zegt mam.

Dan zwaait de deur open. Een gedrongen, padachtig wezen met een sliertig sikje kijkt mijn ouders grijnzend aan. 'Hoi Jacques, hoi Evelien, wat leuk om jullie weer eens te zien!'

Mijn moeder buigt zich tot mijn grote afschuw naar hem toe om drie kussen op zijn groezelige wangen te drukken. 'Dag Chris, dat is inderdaad lang geleden.'

'Wat ben je groot geworden, man,' zegt mijn vader. Hij geeft hem een stomp tegen zijn arm.

'En jij moet Lucille zijn,' kwaakt het gedrocht tegen mij. 'Welkom in Het Fort!'

O god, het praat tegen me. Ik steek snel mijn hand naar hem uit, want ik ga hem voor geen goud drie zonen geven. Hij legt mijn housterige gebaar echter verkeerd uit en begint te lachen. 'O ja, de bel. Ik vergeet wel eens hoe raar dat over moet komen op vreemden. We hadden vroeger iemand in huis die elektrotechniek studeerde, dus die leefde zich uit op al onze elektrische circuits. Nu is hij weg en niemand voelt zich geroepen om de bel te veranderen. Je went er vanzelf aan.' Hij trekt me aan mijn hand, die hij nog steeds vasthoudt, mee naar binnen. Ik denk verlangend aan de antibacteriële handcrème in mijn roze handtas.

Ik vraag me al de hele weg af wat ik hier te zoeken heb. Sterker nog, ik vraag het me al twee dagen af, sinds mijn moeder bezig het heft in eigen hand nam en een kamer voor me regelde – maar niet in de

stad, waar ik wilde wonen. Nee, op de campus. Tussen de nerds.

‘Het is niet altijd feest, Lucille,’ preekte ze tijdens een van die Serieuze Gesprekken die ze graag voert en waarvan de haren je te berge rijzen. Ik was die middag thuisgekomen uit het park, waar ik met mijn beste vriendin Merel had liggen zonnen (onze favoriete vakantiebezigheid), en had gemopperd tegen pap over mijn recentste afwijzing. ‘Dat hospiteren is zinloos. Ik zit iedere week uren in de trein van Groningen naar Enschede, en waarvoor? Ik kan nog geen bezemkast vinden,’ zei ik.

Mijn moeder verweet me daarom later die middag dat ik laks was. ‘Je hebt de hele zomer gezongen en gedanst, maar geen wintervoorraad aangelegd. Daar pluk je nu het koud wordt de bittere vruchten van.’

‘Ik kan heus wel een kamer vinden,’ mompelde ik koppig.

‘Nog geen bezemkast,’ kaatste mijn moeder terug. Shit, dat had ik nooit aan pap moeten vertellen.

En dus deed Mijn Moeder De Carrièrevrouw wat ze altijd doet als anderen het verprutsen: ze belde een van haar contacten. Ik vond het allemaal wel best, omdat ik dacht dat de preek mijn straf was en ze nu de hulplijn in zou zetten die ze al die tijd achter de hand had gehouden. Ja, ik had er alle vertrouwen in dat ze mij het penthouse onder de Enschedese studentenkamers zou bezorgen, via een of ander belangrijk vriendje.

Pas toen ze op zakelijke toon in de hoorn zei: ‘Dag Martin, hoe is het? En hoe is het met je zoon, woont hij nog in Enschede?’, begon ik nattigheid te voelen. Martins zoon is Chris. Chris woont op de campus. Chris is een meganerd.

Zodra ze ophing, snerpte ik: ‘Ik ga níet op de campus wonen.’

‘O, dat is grappig,’ zei ze op luchtige toon. ‘Ik wist niet dat je in de afgelopen paar minuten zelf een kamer had gevonden.’ Er hing een zelfverzekerd air om haar heen.

‘Het kan me niet schelen, ik ga niet.’ Ik sloeg vastberaden mijn armen over elkaar.

‘We gaan morgen kijken op de Calslaan,’ deelde ze op kille toon mede.

‘Ik niet.’

‘Jij ook.’

‘Nee hoor.’

Ze vernauwde haar ogen tot spleetjes en toen zag ik die beruchte glimlach van haar omhoogkruipen. Ik krijg daar altijd kippenvel van. Bloeddorstig ontblootte ze haar tanden en zei liefjes: ‘Dan ga je maar helemaal niet studeren. Lekker een jaartje achter de kassa zitten bij de supermarkt, eens zien of je er dan nog zo over denkt.’

Zo schopte ze mijn laatste restje protest omver.

Schaakmat.

En dus lopen we nu door de gang van het meest deprimerende studentenhuus ter wereld. Chris neemt zijn taak als gids serieus en vertelt met weidse handgebaren allerlei oninteressante dingen over het huus. Ik vraag me af hoe vaak hij die handen wast. Mijn ouders kijken alsof ze nog nooit zulke spannende verhalen hebben gehoord. Ik overweeg er stiekem tussenuit te knippen – ik geloof niet dat ze het zouden merken. De gang is schemerig; in de banen zonlicht die door de kleine raampjes naar binnen vallen, dansen stofdeeltjes. Ik durf bijna geen adem te halen. Waarschijnlijk heb ik aan het einde van dit bezoek een halve dode rat ingeademd.

We lopen langs vervaagde posters van halfnaakte vrouwen, bierreclames en computerspellen. Op iedere deur waar we langskomen hangt een naambordje. We passeren ‘Chewy’, ‘Hermelien’, ‘Paladin’, ‘Kikker’ en ‘Kofschip’.

‘Waarom staan er zulke rare namen op de deuren?’ vraag ik fronsend.

‘We hebben allemaal een bijnaam in Het Fort,’ antwoordt Chris. Hij gebaart naar een van de deuren. ‘Ik ben Kofschip.’

Voordat ik kan vragen waar die naam in vredesnaam op slaat, zwaait er een andere deur open. Er komt een magere jongen naar buiten. Hij heeft vettig bruin haar dat in snor-, baard- en kapselvorm bijna zijn hele gezicht bedekt. Op zijn verwassen t-shirt staat de band Iron Maiden.

‘Hé Chewy,’ groet Chris enthousiast. De jongen die blijkbaar Chewy heet kijkt me aan met een panische blik, murmelt dan iets

onverstaanbaars en snelwandelt met zijn hoofd omlaag in tegenovergestelde richting.

Chris lacht verontschuldigd. ‘Chewy is een beetje verlegen. En heb je zijn stem gehoord? Hij is echt net Chewbacca! Volgens mij zijn z’n ouders stiekem Wookiees.’

Na deze uitleg in een taal die ik niet ken, loopt hij voor ons uit naar een grijze deur aan de linkerkant. ‘Ik zal je de kamer even laten zien. Hij is niet groot, maar verder best oké.’

Mijn vader grijnst enthousiast naar me. ‘Spannend hè, Lucy?’

‘Ik geloof dat wij een verschillende definitie van “spannend” hebben,’ mompel ik.

Dan staat Chris stil voor een deur aan het uiteinde van de gang. Het is een saaie grijze deur met lichte vlakken waar eerder blijkbaar plaatjes of posters hebben gehangen. Ik zie de plakrandjes nog zitten. ‘Hier is het,’ kondigt hij aan en hij zwaait de grijze deur open. Vol trots kijkt hij me aan.

Ik staar langs hem heen de kamer in. Het is een lege ruimte van drie bij vier meter, met geel uitgeslagen muren, smoezelige gordijnen en grijze vloerbedekking vol vlekken. Het ruikt er muf en uitgevoond.

‘Best leuk, toch?’ vraagt Chris een tikkeltje ongerust als ik niets zeg. Ik kijk hem vol afschuw aan.

Mijn vaders blik gaat vluchtig van mij naar Chris en dan zegt hij enthousiast: ‘Nu, Chris, het ziet er veelbelovend uit, hoor!’

‘Ja, heel... eh,’ zegt mijn moeder, bij gebrek aan een passende positieve reactie. Ik neem het haar niet kwalijk, ik kan ook niets aardigs bedenken om over dit wanstaltige hok te zeggen.

Pap wenkt me om de kamer in te komen. ‘Kijk, lieverd, hier kunnen we wel een mooi bureau voor je neerzetten.’ Hij wijst naar de linkermuur. ‘En hier je bed.’ Hij wijst naar het raam. ‘En je kledingkast kan wel, eh...’ Hij speurt de kamer af, alsof hij verwacht dat er spontaan een geheime ruimte ontstaat waar mijn kledingkast in zou passen. Ik geef het weinig kans; mijn kledingkast is ongeveer even groot als deze hele kamer. Ik denk niet eens dat ik al mijn schoenen hier kwijt zou kunnen.

‘Nou, het was leuk,’ zeg ik vastbesloten, ‘maar ik zie dat dit niet

gaat werken. Heel erg bedankt, Chris.’ Ik zeg het overdreven aardig, want ik wil hier zo snel mogelijk weg en ik schat in dat aardig doen me daarbij zal helpen.

‘Echt?’ vraagt Chris verbaasd. ‘Wil je niet nog even rondkijken in de rest van het huis?’

‘Nee, bedankt,’ glimlach ik beleefd.

‘Maar meestal kun je binnen een jaar verhuizen naar een grotere kamer,’ protesteert Chris.

‘Nee, bedankt,’ glimlach ik weer.

‘We kunnen de kamer wel voor je opknappen,’ biedt hij aan.

‘Nee, bedankt,’ zeg ik nadrukkelijk. Hoe lang moet ik dit volhouden? Ik begin kramp in mijn kaken te krijgen.

‘Chris, kun je ons even alleen laten?’ komt mijn moeder ertussen.

Hij loopt gehoorzaam de kamer uit en trekt de deur dicht. Even is het helemaal stil. Ik staar naar een groenige vlek vlak bij mijn linkervoet. De lucht lijkt wel extra dik van alle huidschilfers, zweetdruppels en vieze adem die talloze nerds in de afgelopen jaren hier hebben uitgewasemd.

‘Waarom doe je dat nou?’ vraagt mijn vader. Hij klinkt smekend. Ik blijf opstandig naar de grond staren.

‘Ik ga hier niet wonen.’

‘Je colleges beginnen over twee weken al.’ Pap kijkt zorgelijk.

‘Jahaa, dat wéét ik,’ val ik gefrustreerd naar hem uit. ‘Ik heb toch ook m’n best gedaan?’

‘Rustig maar, schat,’ sust hij. ‘Ik probeer alleen maar te zeggen dat een kamer in de stad misschien wat te hoog gegrepen is. Op dit moment,’ voegt hij er snel aan toe wanneer hij mijn boze gezicht ziet. ‘Iedereen zoekt nu een kamer. Je hebt veel meer kans als je eerst iets accepteert waar je misschien niet direct blij mee bent. Dan kun je dat als opstapje gebruiken naar een betere kamer als het straks in oktober of november wat rustiger is.’

‘Ik ben een grote meid,’ verdedig ik mezelf. ‘Ik mag wonen waar ik wil.’

Pap haalt een hand door zijn dikke bos krullen en weet duidelijk niet wat hij moet zeggen om mij van gedachten te laten veranderen.

En terecht, er is namelijk niets wat mij van gedachten kan doen veranderen.

Mijn moeder heeft ons gadeslagen en doet nu zuchtend een stap naar voren. 'Lieve Lucille.' Ze kijkt me aan en ik zie achter die bloeddorstige uitdrukking van haar een glimp medeleven. Heel even. Geloof ik. 'Hoe vaak hebben wij je gewaarschuwd?'

Ik trek met mijn mondhoek. 'Wel duizend keer.' Jezus, wat konden die mensen *zeuren*. Niet te zuinig.

Mam knikt. 'We hebben altijd voor je gezorgd. Ik geloof zelfs dat we je behoorlijk hebben verwénd.' Ze werpt mijn vader een veelbetekenende blik toe. Hij grijnst schaapachtig. 'Nu is het tijd dat je op eigen benen leert staan. Je bent tenslotte al een grote meid.'

'Op eigen benen?' echo ik verbaasd.

'Het is tijd om een volwassen keuze te maken en de gevolgen van je acties als een verantwoordelijke volwassene te dragen,' zegt pap. Hij kijkt mam aan en zij knikt goedkeurend. Ik erger me kapot. Normaal staat pap aan mijn kant, waarom laat hij me nu ineens vallen? Ik weet heus wel dat ik niet zo verstandig of ambitieus ben als Marloes. Daar gaat dit gesprek over. Daar gaan al onze gesprekken over, zelfs als het lijkt alsof het niet zo is. Marloes is mijn jongere zusje, al zou je dat niet zeggen als je ons naast elkaar zet. Ten eerste zit er een gapend gat van bijna zeven jaar tussen ons: ik ben achttien en zij is elf. En ten tweede... Nou ja, ten tweede lijken we gewoon helemaal niet op elkaar. Op geen enkel front. Zij is gedrongen en heeft een onopvallend uiterlijk. Het bijzonderste aan haar hoofd is het feit dat ze één flapoor heeft (waar ze zich niet eens aan wil laten opereren, terwijl ik haar al zestienduizend keer heb uitgelegd hoeveel mooier ze ervan zal worden). Ze heeft een ronde bril die altijd vettig is en muiskleurig haar zonder enig model. Een pony wil ze niet, terwijl haar voorhoofd bepaald niet bescheiden is. Marloes gaat dit jaar naar de tweede klas van het gymnasium omdat ze op de basisschool een klas heeft overgeslagen. Ze is dol op leren en dingen met computers doen. Dus, zoals ik al zei: we lijken totaal niet op elkaar.

En dat vinden mijn ouders maar wat jammer.

Ik kijk verbijsterd van mijn vader naar mijn moeder. 'Dat meen

je niet, toch? Mam,' smeeik ik met een ongelukkig gezicht. 'Ik wil hier echt niet wonen. Toe, alsjeblieft...'

Mijn smeekbede sterft weg. Mijn moeder kijkt me met een stalen gezicht aan. Het is even stil, maar dan ontplof ik. 'Jullie zijn mijn ouders!' schreeuw ik boos. 'Jullie hebben er toch zelf voor gekozen een kind te nemen? En nu willen jullie ineens niet meer voor me zorgen? Ik wil niet in dit rothok wonen. Wat zijn jullie voor mensen! Leg me dan maar meteen te vondeling. Dit is belachelijk!' Ik sla mijn armen over elkaar en werp ze een furieuze blik toe.

Pap kijkt gekrenkt, hij duikt een beetje in elkaar. Mam blijft fier rechtop staan, onaangedaan door mijn tirade. 'Ben je klaar, dramaqueen?' vraagt ze afgemeten.

'We willen best voor je zorgen,' pleit pap. Zijn gezicht licht op als hem iets te binnen schiet. 'Als je hier gaat wonen, betalen wij je huur en je collegegeld.'

Ik knijp mijn ogen tot spleetjes, in de hoop dat pap zijn omkoperij nog een beetje opschroeft. Een nieuwe mobiel zou ik ook niet erg vinden.

Mam kijkt op haar horloge en zucht. Ze legt haar hand op de deurklink, werpt mij nog één waarschuwend blik toe en zegt: 'Geen geintjes, Lucille.' Dan duwt ze de deur open en glimlacht breed naar Chris, die ongemakkelijk tegen de hoek van een smerige vrieskist leunt en op zijn vingernagels kauwt. Zodra hij ons ziet, springt hij overeind en veegt hij zijn vingers af aan zijn broek.

'Is het allemaal gelukt?' vraagt hij ademloos.

'Ja hoor,' zegt mijn moeder. 'Lucille neemt de kamer.'

'Echt? Wat gaaf!' Chris komt enthousiast grijnzend op me af gewaggeld. Ik hou mijn handen alvast afwerend in de lucht – als hij me wil knuffelen, ga ik gillen. Maar dat doet hij niet. Hij steekt zijn hand naar me uit. De hand die net nog in zijn mond zat (en misschien wel in zijn neus, en god weet waar nog meer). 'Gefeliciteerd,' kwaakt hij blij.

Ik kijk naar zijn uitgestoken hand en grimas ongemakkelijk. 'Dank je wel.'

Chris kijkt van mij naar zijn hand en weer naar mij, maar laat

hem dan eindelijk zakken. ‘Als je hulp nodig hebt met je spullen verhuizen, geef je maar een gil.’

‘Zal ik doen,’ kwinkeleer ik en keer hem mijn rug toe. Snel, naar de uitgang. En die pad gaat me echt niet helpen verhuizen. Ik wil niet dat hij met zijn smerige poten aan mijn spullen zit.

‘O. My. God.’ Merel spert haar ogen wijd open. ‘Dat meen je niet.’

Ik knik zielig en neem nog een slokje van mijn Paardenkut, oftewel apfelkorn-spa rood. Ik hou helemaal niet van apfelkorn, maar Merel probeert zich de studententermen alvast eigen te maken en bestelt alleen nog maar drankjes met onbegrijpelijke namen. Ik durfde niet te vragen wat een Paardenkut was en gokte het er dus maar op. Merels drankje klonk namelijk ook niet als iets waar ik heel blij van zou worden; ze nipt momenteel aan een Slipspoortje. Zelfs de jongen achter de bar moest twee keer vragen wat ze precies bedoelde.

‘Dus je moet van je ouders in een of ander pauperhok gaan wonen?’ De ogen van mijn beste vriendin rollen bijna uit hun kassen. Ik kon het me tot gisteren ook niet voorstellen, maar het begint verdacht echt te worden.

‘Weinig kans op iets beters,’ zucht ik. ‘Zelfs mijn laatste hospiteeravond was geen succes, terwijl ik iedere bewoner van dat verdomde studentenhuis een complimentje heb gemaakt. Ik heb tegen een meisje gezegd dat ik haar schoenen beeldig vond, terwijl ze echt überlelijk waren. Ik heb heel hard om al hun grapjes gelachen, ik heb de jongens lang en veelbetekenend aangekeken, ik heb zelfs een kratje bier meegezeuld als cadeautje! Maar toch heb ik die kamer niet gekregen. En het was niet eens een mooie kamer. Vijftien vierkante meter voor driehonderd euro.’

De jongen die me belde om te vertellen of ik de kamer al dan niet had gekregen, had gezegd: ‘We hebben het erover gehad wie het best in het huis paste en helaas hebben we iemand anders gekozen.’ Verveeld dreunde hij het zinnetje op dat hij die dag waarschijnlijk al tegen elf van de twaalf hospiteerders had gezegd. ‘Wij vinden het ook heel jammer, want we hadden jullie natuurlijk het liefst allemaal gekozen. Maar er is nou eenmaal slechts één kamer beschikbaar...’

Ik heb het gesprek niet eens afgemaakt, ik heb gewoon opgehangen. Wat een tijdverspilling.

‘Dus zelfs slijmen helpt niet,’ constateert Merel droog naast me.

‘Ik verhuis morgen al.’ Ik laat de Paardenkut door mijn glas walsen.

‘Dan kunnen we niet eens samen stappen in de KEI-week,’ roept Merel. Ze zwiept haar blonde haar over haar schouder en kijkt me verontwaardigd aan.

‘Ik ging sowieso niet meedoen aan de KEI-week,’ help ik haar herinneren. ‘Ik ga namelijk niet in Groningen studeren.’

Niet dat ik dat niet geprobeerd heb. Ik heb vorige week in een laatste wanhoopspoging een openbaring gefaket. Vol overtuiging vertelde ik mijn ouders dat ik filosofie wilde gaan studeren. Of rechten. Of een andere studie zonder loting, die ik gewoon in Groningen kon doen. Helaas geloofden ze me geen seconde.

Ik kijk de kroeg rond en krijg een hol gevoel in mijn maag. We zitten in de Groote Griet en worden omringd door mooie mensen. Iedereen, man of vrouw, ziet eruit alsof ze zo van de pagina’s van een modeblad komen. Hier hoor ik thuis. Dit is mijn soort mensen.

Ik wil Merel vertellen hoe graag ik hier wil blijven, dat ik alles nu al mis. Dat mijn leven aanvoelt als één grote puinhoop en dat ik niet ontkom aan het gevoel dat dat ook een beetje mijn eigen schuld is. Dat ik niet drie uur reizen bij mijn vrienden vandaan wil gaan wonen. Maar voordat ik mijn mond open kan doen, draait mijn vriendin zich om in een werveling van glanzend haar en kirt: ‘Kijk! Daar zijn Frits en z’n chick.’

Ik kijk braaf in de richting van de deur en zie inderdaad de lange, gespierde Frits binnenkomen. Zijn blonde krulletjeshaar met wagonladingen gel erin hangt quasinonchalant om zijn hoofd, alsof hij er niet de halve ochtend mee heeft staan klooiën. Of beter gezegd: de halve middag, want ik heb gehoord dat Frits vooral veel in de kroeg te vinden is en stukken minder in de collegezaal. Merel is al verliefd op hem sinds we bebegelde bruggers waren die met glit-terpennen schreven. Frits is volgens mij de reden dat Merel bij Vindicat wil.

‘Ja, ik zie het,’ knik ik. Dan pak ik de draad van ons gesprek weer

op. ‘Maar Enschede, kun je het je voorstellen? Dat is echt de andere kant van de wereld!’

‘Hm-hmm,’ murmelt Merel afwezig en ze verrekt haar nek bijna in een poging Frits in het oog te houden. ‘Hoe heet z’n chick ook alweer?’

Ik haal geïrriteerd mijn schouders op. ‘Weet ik veel.’

‘Het was iets met een L, geloof ik,’ zeurt ze door.

‘Lisa?’ doe ik een halfhartige poging.

Merel schudt verwoed haar hoofd. ‘Nee, nee. Het was iets langers. Lorelai of Leonore of zo... Hoi Frits!’ roept ze ineens. Ik mors van schrik een plens Paardenkut over mijn marineblauwe rokje.

‘Hé Miranda,’ roept Frits joviaal. Merel verbetert hem niet.

‘Hoe is het?’ Ze draait zich om op haar kruk, zodat ze met haar rug naar mij toe zit. Welja, denk ik pissig. Oefen maar alvast met doen alsof ik er niet ben.

‘Goed, druk. Je kent het wel,’ antwoordt Frits met een oogverblindende smile. Hij loopt op ons af, met zijn chick in zijn kielzog. Ze heeft nog geen woord gezegd, maar ze ziet er ook niet uit alsof hij iets met haar heeft omdat ze zo’n goede gesprekspartner is. Laat ik het zo zeggen: ik wist niet dat cup D in een topje maat S paste.

‘Ik begin komende maand ook met studeren,’ zegt Merel. Ze wappert flirterig met haar wimpers. ‘En raad eens? Ik ga ook bij Vindicat!’

‘Wat machtig leuk,’ zegt Frits. Hij laat zijn ogen even goedkeurend over haar heen glijden, van haar gestylede blonde haar tot haar lange benen in witte skinny jeans en roze pumps, en wendt zich dan tot de barman. ‘Hé Maarten, eikel, waarom was je er niet vannacht? Supermooie partij in de Engel.’

‘Ik moest werken, man,’ roept Maarten, die precies hetzelfde lijzige accent en krulletjeskapsel heeft als Frits, maar zo te zien wel iets te veel van de bitterballen achter de bar heeft gesnoept. Hij kijkt naar de chick van Frits alsof hij graag een plekje tussen haar borsten zou willen reserveren voor vannacht. De chick van Frits lijkt daar niet echt voor in.

Frits richt zich weer tot Merel. ‘Dus jij komt ons huis schoonmaken binnenkort?’

‘Hoezo?’ Ze rimpelt haar neus.

‘Nou, dat is wat alle nullen doen, hè,’ legt Frits langzaam en duidelijk uit. ‘Die maken de huizen van de ouderejaars schoon. En dan mogen wij tegen jullie schreeuwen.’ Hij knipoogt.

‘Ik ga geen huizen schoonmaken,’ snuift Merel. ‘Daar huur je toch een schoonmaker voor in.’

‘Nullen zijn goedkoper, want die doen het gratis. En vaak zingen ze ondertussen het ‘Io Vivat’ ook nog voor je.’

Wat nullen zijn, weet ik: dat zijn de mensen die nog moeten beginnen met studeren, dus de nuldejaars. Maar het ‘Io Vivat’ komt me niet bekend voor. Merel zo te zien ook niet. We kijken hem allebei niet-begrijpend aan. De chick van Frits legt liefjes uit: ‘Het verenigingslied.’ Ze haakt haar arm door die van Frits en trekt hem mee naar de andere kant van de kroeg.

Merel draait zich stralend weer naar mij om. Blijkbaar ben ik weer verschenen op haar door hormonen in de war gestuurde radar. ‘En, wat denk je?’

Ik staar haar glazig aan. ‘Waarvan?’

‘Van Frits! Hij vindt me leuk, hè?’

‘Als je daarmee bedoelt dat-ie het leuk vindt dat je z’n huis gaat schoonmaken, dan: já, hij is dol op je.’

Merel kijkt me even onderzoekend aan. ‘Wat is er met jou?’

‘Niks.’

‘Jawel, er is wel iets.’

‘Nee, ik ben gewoon een beetje chagrijnig van dat hele campus-gebeuren.’

‘O ja.’ Ze knikt me net iets te ernstig, waarmee ze verraadt dat ze het alweer een beetje vergeten was. ‘Vet naar.’

‘Zeker vet naar.’ Ik ben het zat en spring van mijn kruk. De Paardenkut laat ik voor wat-ie is: een smerig drankje. ‘Ik ga naar huis.’

‘Maar de avond is net begonnen!’

‘Mijn avond is afgelopen.’ Ik omhels haar, maar ze blijft houterig zitten. ‘Bel je me morgen?’

Ze kijkt me bozig aan. ‘Dat weet ik niet. Eerst ga ik uitslapen.’

‘O.’ Ik haal mijn schouders op en doe net alsof ik niet een beetje overstuur ben door haar gedrag. ‘Nou, wat jij wilt.’

‘Ja, oké,’ zegt Merel en ze pakt haar mobiel uit haar handtasje.

‘Nou, dan zie je ik je wel weer.’ Ik doe een stap richting de deur en hoop dat ze me aan zal kijken, maar ze staart naar het scherm van haar mobiel en tikt met een vluchtig glimlachje een sms aan iemand.

‘Doeg,’ zeg ik.

‘Doei,’ mompelt Merel.

Ik been met grote, chagrijnige passen de Grootte Griet uit. Wat kan het mij ook schelen. Ik heb Merel niet nodig. Ik kan het best zelf. Over twee dagen zit ik in Enschede en ik zweer het, al moet ik die hele stad binnenstebuiten keren, ik ga daar de allercoolste mensen ooit vinden en dat worden dan mijn vrienden. Dat zal haar leren.

‘BEZOEK! Hé tuig, errrr issss volluk!’

Ik leun vermoeid zuchtend tegen de deurpost aan. Die bel is ronduit belachelijk. Achter me komt mijn vader zwetend en puffend met twee koffers de trap op.

‘Hoi aansteller,’ zeg ik. ‘Het zijn maar kleren, hoor.’

‘Ik nodig je uit het zelf eens te proberen,’ hijgt pap.

Vanmorgen bleef hij maar zeuren dat het nooit allemaal zou passen. ‘Kun je niet iets minder meenemen?’ vroeg hij.

‘Ehm, nee?’ antwoordde ik vol verbazing over zijn domheid. ‘Ik heb toch kleren nodig. Of wil je dat ik naakt door een huis vol jongens ga rondbanjeren?’

‘Nee, schat,’ zuchtte pap. ‘Maar ik denk dat je best de helft hier kunt laten.’

‘De hélft?’

‘Je moet toegeven dat vijf koffers een beetje veel van het goede is.’ Hij klikte mijn roze Samsonite open. ‘Wat is dit?’ mompelde hij verbaasd en trok mijn galajurk eruit. ‘Lucy, waarom... hoe... Dit heb je toch niet nodig?’

‘Jawel,’ wierp ik tegen. ‘Wat nou als ze ter afsluiting van de introweek een gala geven? Moet ik daar dan in mijn spijkerbroek heen?’

‘En kijk eens naar deze koffer, die zit helemaal vol met schoenen!’ vervolgde pap. ‘Zoveel paar heb je toch niet nodig?’

‘Natuurlijk wel!’ riep ik verontwaardigd uit. Snapte hij er nou echt niets van of deed hij maar alsof?

‘Deze laarzen zijn precies hetzelfde.’ Hij wees naar een paar roze en zwarte suède laarzen met hoge hak. ‘En je hebt acht paar All Stars bij je. Is dat niet een beetje te?’

‘Ja, duh heb ik die allemaal nodig! Wat nou als ik een hak breek? Moet ik dan op mijn blote voeten rond gaan strompelen? En het zijn allemaal verschillende schoenen! Als ik nu een paar All Stars hier laat, heb ik ze ongetwijfeld morgen nodig. En ze nemen amper ruimte in, kijk maar, ik kan ze helemaal opvouwen.’

‘Marloes is drie weken op kamp met één rugzak.’ Meteen toen hij het gezegd had, greep mijn vader met zijn hand in zijn toch al verwarde haar en onderbrak hij zichzelf met: ‘Maar daar gaat het niet om...’

‘Nou, gelukkig dat die leuke Marloes het niet erg vindt om vijf dagen in hetzelfde T-shirt rond te lopen,’ sneerde ik. Een bekend giftig gevoel verspreidde zich door mijn aderen.

‘Lieverd...’ begon mijn vader weer, maar gelukkig werd hij onderbroken door mijn moeders stem vanuit de gang. ‘Blijven jullie de hele dag boven? Zo komen we nooit in Enschede!’

De deur zwaait open en daar staat Chris in hoogsteigen paddige persoon. ‘Hoi Lucy!’

Zijn sikje zit er nog, maar hij heeft zo te zien wel een poging gedaan zijn wangen en snor te scheren. Geen daverend succes, getuige de vele scheerwondjes en overgeslagen haartjes.

‘Hoi.’ Ik stap langs hem heen naar binnen en loop in één keer door naar de kamer aan het einde van de gang. Ik duw de klink naar beneden, maar de deur geeft niet mee. Verbaasd probeer ik het nog een keer. Niks.

‘De deur zit op slot,’ roep ik een tikkeltje geërgerd.

‘Klopt!’ hoor ik Chris roepen. En ja hoor, daar komt hij energiek aangewaggeld op zijn korte pootjes. ‘Ik heb de sleutel hier.’

Ik steek zuchtend mijn hand uit. Chris kijkt me een beetje verbaasd aan en legt dan aarzelend de sleutel in mijn handpalm. Ik steek hem in het slot en open de deur, die een beetje klemt. Meteen komt de maffe walm me weer tegemoet drijven.

De kamer is nog even smerig en stoffig als eergisteren. Ik word overvallen door een spontane suïcidale depressie. Het wordt er ook niet beter van als Chris naast me komt staan, zijn zwemvliezen in zijn zij plant en zegt: ‘Zo, hier ga je wonen!’

‘Jeeh.’ Ik kijk hem uitdrukingsloos aan en draai me op mijn hielen om.

Chris waggelt achter me aan en vraagt: ‘Kan ik je ergens mee helpen?’

‘Nee hoor, mijn vader en moeder zetten alles wel boven.’ Ik werp een steelse blik in de richting waar ik de keuken vermoed. Zouden ze een beetje een fatsoenlijk koffiezetapparaat hebben? Eentje die latte macchiato’s en cappuccino’s kan maken?

‘Lucy, lieverd,’ hoor ik pap uit de hal roepen. ‘Kun je even komen helpen?’

Ik sjok die kant op en tot mijn grote ergernis volgt Chris me ongevraagd.

‘Wat?’ vraag ik aan mijn ouders.

‘Wij tillen de spullen wel de trap op, als jij zorgt dat ze in je kamer komen,’ zegt mijn moeder. Haar gebruikelijke rode pumps zijn vervangen door platte schoenen en haar kapsel is enigszins verwilderd.

‘Moet ik al deze spullen de gang door sjouwen?’ vraag ik met één opgetrokken wenkbrauw. ‘Hoe verwacht je dat ik dat doe?’

‘Wat dacht je van met je handen?’ stelt mijn moeder kortaf voor.

‘Ik help je wel,’ biedt Chris aan.

Eigenlijk wil ik niet dat hij met zijn vieze vette klauwtjes aan mijn spullen zit, maar aan de andere kant: als ik alles in mijn eentje moet versjouwen ga ik zweten en loop ik grote kans een nagel te breken. Of erger nog: een ernstige SULA te ontwikkelen. Ik huiver bij het idee aan een *Sweaty Upper Lip Alert*.

‘Dank je wel, wat aardig,’ dwing ik mezelf dus te zeggen. Ik beweeg mijn mondhoeken omhoog naar hem, in een poging een glimlach te imiteren. Zijn hele gezicht licht op.

‘Zijn er misschien nog een paar sterke mannen in huis die kunnen helpen?’ vraagt mijn vader, die met een gevaarlijk rood hoofd de trap weer op komt zwoegen.

‘Ik zal even rondvragen,’ antwoordt Chris beleefd. Hij loopt weg en ik blijf verstijfd in de gang staan. Wacht even, hoeveel nerds gaan er precies met hun vingers aan mijn eigendommen zitten? Voor ik genoeg bezwaren heb kunnen bedenken, staan er al drie andere jongens voor mijn neus.

Chris neemt de taak van het voorstellen op zich en wijst op de jongen uiterst links. ‘Chewy ken je al.’ De harige, magere jongen maakt een piepgeluidje en blijft naar de grond kijken. Denk ik. Ik kan zijn ogen niet zo goed zien.

‘Dit is Paladin.’ Chris gebaart naar de middelste jongen. Of nou ja, jongen... Het is eerder een holbewoner. Hij heeft een woeste baard, een pokdalige huid en ogen die zo ver in zijn schedel verzonken zijn dat ik me afvraag of het niet stiekem knikkers zijn. Paladin knikt naar me en broemt iets, waarbij ik een glimp opvang van scheve gele tanden en een adem als de lucht uit een grafkelder. Ik knik krampachtig naar hem en hoop dat hij zijn mond niet nog een keer opendoet.

‘En dit is Kikker.’ De laatste jongen tikt vriendelijk met twee vingers tegen de zijkant van zijn hoofd en glimlacht. Hij heeft helder-groene ogen, die omrand worden door donkere wimpers. Alles aan hem is lang; hij steekt ruim dertig centimeter boven me uit, heeft dik blond haar dat over zijn voorhoofd valt en een ietwat kromme neus, die eruitziet alsof hij een keer gebroken is geweest. En ik heb nog nooit iemand gezien met zulke lange armen en benen.

‘Hoi,’ mompel ik en kijk snel weg. ‘Gaan jullie mijn ouders maar helpen.’ Ik draai me snel om en doe een paar stappen in de richting van de kamer. Mijn kamer. Wat een vreselijk idee.

Chris, Chewy en Paladin sjokken braaf de deur uit, maar Kikker blijft op zijn plek. Dat weet ik omdat de haartjes in mijn nek over-eind gaan staan, ook al is het ruim vijftiengraden hierbinnen. Ik draai me niet om, maar sluit mijn ogen met een zucht en vraag: ‘Wat?’

Het blijft even stil, maar dan hoor ik een zacht gegriemel. Ik draai me toch om en kijk hem boos aan. ‘Wat?’ vraag ik nog een keer.

Kikkers lippen zijn een beetje uit elkaar getrokken in een geamuseerde glimlach. Zijn groene ogen glimmen. In een flits krijg ik het gevoel dat ik deze jongen ergens van ken, maar ik druk het snel weg. Belachelijk. Ik ken geen nerds.

‘Ben je altijd zo lekker beleefd?’ Hij vraagt het zonder veroordeling in zijn stem. Ik hoor alleen pure interesse.

Dat maakt me nog pissiger. ‘Wat kan jou dat schelen?’ vraag ik opstandig.

‘Nou, ik sta op het punt je te helpen met je spullen verhuizen,’ zegt Kikker schouderophalend. ‘Het leek me wel belangrijk om te weten of je altijd zo’n kreng bent of dat je maar doet alsof, omdat dat goed is voor je reputatie.’ Hij haalt zijn schouders op. ‘Verder niks.’

Ik kijk hem sprakeloos aan, zonder enig idee wat ik terug kan zeggen. Een primeur. Kikker lijkt het alleen maar grappig te vinden dat ik met mijn mond vol tanden sta.

‘Waarom noemen ze je eigenlijk Kikker? Wat een stomme bijnaam,’ bijt ik hem toe. Ik weet het: geen beste comeback.

Hij geeft geen antwoord, maar bestudeert me alleen maar alsof ik iets heel boeiends ben. Nog even en hij pakt er een vergrootglas bij. Ik krijg er een vreemd gevoel van. De gang lijkt ineens nog schemeriger en de lucht nog dikker.

‘Hé!’

Ik schrik zo erg van paps stem dat ik een stap achteruit doe en mijn evenwicht verlies. Met een oncharmante bons land ik op mijn achterste. Ik kijk betrap naar de deuropening, waar Kikker relaxed tegenaan geleund staat. Pap stapt naar binnen, verstopt achter het eerste gedeelte van mijn kast. De korte, kromme beentjes aan de achterkant verraden Chris’ aanwezigheid. ‘Wat staan jullie daar nu te luieren?’ vraagt pap vrolijk. ‘Lucy, wil jij je kamerdeur voor ons openhouden?’

Een beetje daas loop ik voor de wandelende kast uit. Ik weiger achterom te kijken naar Kikker. Ik snap niet wat het is, maar ik wil niet alleen met hem zijn.

Ik lig met mijn handen achter mijn hoofd gevouwen op de roze beddensprei en staar naar het plafond vol gele vlekken. De avondschemer valt in. Om me heen staan mijn kleine witte kledingkast (de grote kon niet mee) en mijn bureau. Pap heeft drie haakjes aan de deur vastgeschroefd, zodat ik mijn jassen op kan hangen. Naast de kast staan mijn vijf koffers netjes op een rijtje ontzettend in de weg te staan. Ik heb er nog niet de kracht voor gehad ze uit te pakken.

Als ik drie zachte tikjes op de deur hoor, ga ik rechtop zitten.
'Binnen.'

De deur gaat op een kiertje open en Chris steekt zijn padachtige hoofd naar binnen. 'Ben je al een beetje gewend?'

'Ik zit hier pas een paar uur,' zeg ik kortaf. 'Dus nee.'

'Ik zie dat je je koffers ook nog niet hebt uitgepakt?'

'Nee. Heb je daar problemen mee?'

'Eh, nee.' Hij bloost. 'Ik wilde alleen weten of je vanavond mee wil eten?'

'Met jou?' vraag ik. Ik kan er niets aan doen, mijn bovenlip trekt een stukje omhoog van afkeer.

'Met ons,' zegt Chris. 'We eten bijna iedere avond met z'n allen. Het kost twee euro per avond en je moet voor vier uur vertellen of je mee wilt eten.' Zijn blik glijdt naar de klok aan mijn muur. Tien voor vier.

Ik denk even na over mijn opties.

Eén: ik ga met alle nerds in dit stinkende huis een smerig prakje eten.

Twee: ik bestel een pizza en eet zelig en alleen op mijn kamer.

Ik moet zeggen dat geen van beide me erg aantrekkelijk lijkt.

Chris trekt een gezicht dat waarschijnlijk zijn variatie op puppy-ogen moet voorstellen, maar hij blijft op een pad lijken. 'Dan kun je meteen iedereen leren kennen. Maken we er een gezellige avond van.'

Ik zucht. 'Is goed. Ik eet wel mee.'

Chris grijnst breed. 'Leuk!'

Hij wil de deur weer dichttrekken, maar ineens bedenk ik iets. 'Wacht! Wat eten we?'

'Eh...' Chris denkt even na. 'Geen idee. Dat moet je aan Paladin vragen, die kookt.'

'O.' Ik staar even besluiteloos naar mijn voeten. 'Ik ben allergisch voor vis, namelijk.'

'Allergisch?' Chris kijkt me vol interesse aan.

'Ja, ik kan er niet tegen,' verduidelijk ik.

'Wat gebeurt er dan?'

'Dan zwel ik op. Hoe laat eten we?'

‘Meestal tussen zes en halfzeven,’ zegt Chris. ‘Maar je kunt wel gewoon de keuken inlopen om te checken of het al klaar is.’

‘Hm,’ brom ik.

‘Ik zou alleen wel iets aan je voeten doen,’ zegt hij met een blik op mijn blote voeten. ‘Nou, tot straks!’ En hij trekt de deur dicht.

Om zes uur bereid ik me met bonzend hart voor op het verlaten van mijn kamer. Oké, ik kan dit. Het zijn maar nerds. En ik moet plas-sen, dus ik moet sowieso de gang op.

Ik adem nog een keer diep in (waar ik meteen spijt van heb, vanwege de grote hoeveelheid stof die hier nog altijd hangt) en stap mijn kamer uit. De gang is verlaten, op de gebruikelijke verzameling vrieskisten en loslatende posters na. De deur van de kamer naast mij staat wijd open. Aan het bordje met ‘Kofschip’ zie ik dat het de kamer van Chris is. De kamer is een gigantische bende en het ruikt er ook niet zo lekker. In de hoek bij zijn bed staat een berg vuile vaat en naast de deur ligt een manshoge stapel lege pizzadozen.

Huiverend van afschuw loop ik verder, langs de dichte deur van Chewy en een deur vol kinderachtige *Harry Potter*-plaatjes. In de centrale hal sla ik af naar links, langs de keuken. De keukendeur heeft twee grote ramen, die zo te zien al jarenlang allerlei voedsel-speters hebben opgevangen en nog nooit zijn schoongemaakt. Naast de keukendeur spot ik een bordje met POOP. Als ik beter kijk, zie ik dat het een verkeersbord is. Over de ST van STOP is een sticker met PO geplakt. Gelukkig, gevonden.

Als ik de deur opendoet, plas ik bijna spontaan in mijn broek. Alsof de aanblik van de wc alleen niet genoeg is, slaat er een lucht uit de kleine ruimte waar mijn ogen van beginnen te tranen. De muren zijn groezelig en behangen met papier: stripjes, blote vrouwen, stukken tekst, scheurkalenders uit allerlei jaren... Af en toe zit er een verdachte bruine vingerafdruk op, of iets opgedroogds wittigs. Het wasbakje is geel uitgeslagen en verstopt – zo te zien al een tijdje. Er staat een laag troebele vloeistof in, waar dikkere stukjes doorheen drijven en waar een zurige lucht uit opstijgt. Ik sla mijn hand voor mijn mond en richt mijn blik op de wc. Die is het ergst. De bril zit vol vieze vlekken, stof en korte, gekrulde haren, maar dat

is nog niet het ergst. Langs de pot, van boven naar beneden en over de hele lengte van het porselein, zie ik lopers in tinten die variëren van geel tot lichtbruin. De binnenkant van de pot heeft zo te zien al jaren geen schoonmaakbeurt meer gehad.

Totaal in shock doe ik een stap achteruit en sla ik de deur weer dicht. Ik hap naar adem, wapper met mijn handen en piep zachtjes: ‘Oh my god, oh my god...’

‘Wat is er met je kat?’ vraagt iemand achter me. Als ik me geschrokken omdraai, zie ik dat Kikker achter me staat.

‘M’n kat?’ echo ik verbaasd.

‘Ja, je zei: “O mijn kat”,’ helpt Kikker me.

‘Nee, ik zei: “O my god”,’ werp ik tegen, maar dan zie ik dat hij me in de maling staat te nemen. ‘O, ha-ha. Grappig hoor.’

Zijn linkermondhoek trekt een klein stukje omhoog. ‘Ik zie dat je de boutput hebt gevonden?’

‘Eh, ieuw?’ zeg ik met een stem die twee octaven hoger dan normaal klinkt. ‘De boutput?’

‘De goede wc is om de hoek,’ wijst Kikker behulpzaam. Hij strekt zijn lange arm uit en gebaart naar de andere kant van de gang. ‘De wc waar je ook daadwerkelijk op kunt zitten. Tenzij je natuurlijk graag deze wilt uitproberen.’ Hij grinnikt. Het is een diep, aange-naam geluid. ‘Ik loop wel even mee.’

Hij gaat me voor de hoek om en gebaart met een overdreven gebaar naar een deur. ‘Tadaa, speciaal voor mevrouw. Ik beloof dat deze schoner is.’

Ik kijk hem even met samengeknepen ogen aan, om te zien of hij misschien een rotgeintje met me uithaalt. Hij kijkt onbewogen terug, dus duw ik voorzichtig de deur open... en blaas opgelucht mijn adem uit. Goed, deze wc is ook niet bepaald lekker schoon te noemen, maar hij kan ermee door.

‘Nou, eh, bedankt,’ zeg ik schoorvoetend tegen Kikker. Die tikt behulpzaam met twee vingers tegen zijn slaap en draait zich om. Ik kijk hem na terwijl hij de gang weer uit slentert.

Ik duw de keukendeur open en word verwelkomd door een vlaag etenslucht. Nieuwsgierig stap ik naar binnen – en direct realiseer ik

me waarom Chris me adviseerde niet op blote voeten de keuken in te gaan. Mijn rechtervoet plakt vast aan de vloer naast de vuilnisbak. Als ik hem met een kreet van afschuw lostrek, hoor ik een zacht zuigend geluid. ‘Gadver,’ hijg ik vol afkeer. ‘Wat is het hier smérig!’

Het kleine propje dat bij het aanrecht champignons staat te snijden draait zich grijnzend om. ‘Ja, daar staan we om bekend,’ zegt ze met een hese stem.

Ik neem haar laatsdunkend op. Haar kapsel is vormeloos, schouderlang en pluizig. Ze draagt een blouse die te strak zit om haar spekkige armen en buikje. De lampenkapbroek daaronder doet haar ook niet veel goed, want aan de bovenkant zit hij te strak en aan de onderkant is hij te lang. Haar huid is vettig met hier en daar een kudde puistjes. Vanachter een dikke bril kijken twee dofbruine ogen me aan.

Haar stem is duidelijk haar grootste pluspunt.

Ze veegt haar hand af aan haar broek en steekt hem naar me uit. ‘Welkom in Het Fort. Ik ben Hermelien.’

Ik ben zo verbaasd dat ik haar vieze hand gewoon aanpak. ‘Hermelien?’ vraag ik. ‘Echt?’

Haar wangen worden een paar tinten roder. ‘Nou... Niet echt,’ stamelt ze. ‘Maar het is mijn bijnaam. Ik ben namelijk heel, heel, heel erg fan van *Harry Potter*. En Emma Watson – Hermelien in de films – is zo, zo, zo knap! Ik zou haar wel willen *zijn*. Dus toen is het eigenlijk vanzelf een beetje mijn bijnaam geworden. Zij is echt... perfect.’

De glinstering in haar ogen grenst aan verliefdheid. Fijn, dat heb ik weer. Ik deel het smerigste huis van de campus met vier nerds en een hitsige *Harry Potter*-lesbo. Ik hoef niet meer te raden welke kamer van haar is.

‘Ik ben Lucille,’ stel ik me voor, want ze blijft me maar aanstaren met die jampotbrilogen.

‘Lucille,’ herhaalt ze langzaam. Ik voel me een beetje aangerand, alsof ze aan mijn naam heeft gelikt. ‘Wat een mooie naam!’

‘Hoe heet jij?’ vraag ik.

‘Hermelien,’ herhaalt ze.

‘Ik doelde meer op de naam die je ouders je hebben gegeven,’ antwoord ik droog.

Ze wordt nog roder. ‘Ik heb eigenlijk liever dat je me Hermelien noemt.’

‘Dat is niet eerlijk, ik heb je mijn naam ook verteld,’ reageer ik verontwaardigd. ‘Anders had ik ook wel kunnen zeggen dat ik Bella heette.’

‘Bella?’ Ze rimpelt haar neus. ‘Uit *Twilight*?’

Ik zet al mijn stekels op. ‘Ja, Bella uit *Twilight*. Hoezo, heb je daar bezwaar tegen?’

‘Ben je wel team-Edward?’ informeert ze.

‘Tuurlijk! Dat is echt een lekkere kerel,’ zeg ik.

Ze kijkt wat toegeeflijker. ‘Nou, vooruit dan. Robert Pattinson zit ook in *Harry Potter*.’

De keukendeur zwaait open en Paladin sloft naar binnen. Hij gluurt me aan met zijn diepliggende zwarte knikkers. ‘Meugh,’ bromt hij, bij wijze van groet. Dat neem ik althans maar aan voor het gemak. Ik knik naar hem.

‘Champignons gesneden?’ vraagt hij bars aan Hermelien.

‘Ja,’ piept ze. Ze duwt haar pluizige haar achter haar oor.

‘Mooi.’ Paladin schuift de champignons in een pan met een borrelend goedje. Ik tuur in de troebele vloeistof en vraag voorzichtig: ‘Wat is het?’

Paladin kijkt me alleen maar priemend aan en richt dan zijn blik weer op de pan.

‘Geen vis?’ dring ik aan.

Paladin reageert niet. Hermelien hopst van haar ene op haar andere been, kijkt naar hem vanuit haar ooghoeken en zegt dan tegen mij: ‘Nee, geen vis.’

Paladin kijkt naar niemand, hij roert woest in de bleek gekleurde vloeistof die, naar ik aanneem, een saus moet voorstellen. Af en toe gromt hij even of krabt hij in zijn baard.

‘Oké.’ Ik knik naar Hermelien en wend me tot Paladin. ‘Fijn. Leuk. Bedankt voor het informatieve antwoord, hè?’

Ik loop de keuken weer uit. Misschien kan ik alsnog een pizza bestellen.

Op mijn kamer pak ik zuchtend mijn mobiel en bel Merel. De telefoon gaat lang over. Ik wil net ophangen, als ik haar stem hoor. ‘Hé Lucy!’

‘Hé chick,’ zeg ik.

‘Hoe is het daar?’ vraagt ze. Ze klinkt uitgelaten en opgewekt. Beter dan ik me voel. Merel en ik blijven nooit lang boos op elkaar.

‘Al mijn huisgenoten zijn idioten,’ rapporteer ik. ‘En de wc... Oh my god.’ Ik doe verslag van hoe smerig alles hier in huis is.

‘Liefje toch!’ roept Merel uit. ‘Heb je wel antibacteriële zeep bij je?’

‘Ik geloof niet dat antibacteriële zeep hiertegen helpt.’

‘Hm, dat is jammer,’ antwoordt ze peinzend. Dan vervolgt ze: ‘De KEI-week begint morgen! Ik heb er zoveel zin in.’

‘O ja, leuk! De Kick-In begint pas overmorgen.’

‘Kick-In?’

‘Onze intro.’ Pas als ik de woorden heb uitgesproken, besef ik dat ik zojuist ‘onze’ heb gezegd. Alsof ik bij dit zootje halvegaren hoor.

Merel antwoordt iets, maar het gaat verloren in een keiharde oerkreet die vanuit de gang komt.

‘ETEN! EEEEEEE-TENNNN!’ De keukendeur slaat dicht.

‘Ik geloof dat ik ga eten,’ merk ik op. ‘*Wish me luck.*’

‘Oh my god, succes!’ roept Merel. ‘En hopen dat ze niet in de pan hebben gefapt.’

Zo lekker opbeurend, die meid.

Als ik de onverteerbare eerste hap eindelijk weg heb weten te krijgen, hebben de meesten de rubberachtige derrie die voor ‘eten’ door moet gaan al bijna op. Ik schuif mijn gebarsten bord een eindje van me af en zeg: ‘Dus...’

Alleen Chris en Hermelien kijken op. Chewy zit zo ver over zijn eten gebogen dat zijn aanzienlijke hoeveelheid haar in de vieze drek op zijn bord hangt, Paladin schuift ritmisch grommend zijn eten naar binnen zonder te kauwen en Kikker kijkt langs me heen naar buiten. We zitten aan een gigantische ronde tafel van zwart graniet. Het verbaast me niet dat ook dit meubelstuk oogt alsof het al zo’n twaalf jaar geen schoonmaakmiddel heeft gezien.

‘Wat studeren jullie?’ vraag ik, bij gebrek aan iets beters. Ik heb zo het idee dat gesprekken over make-up en lekkere kerels, mijn twee favoriete gespreksonderwerpen, hier niet zo aan zouden slaan.

Chris likt zijn brede paddenlippen af en zegt: ‘Ik studeer communicatiewetenschappen, Paladin doet industrieel ontwerpen, Chewy is vorig jaar begonnen met technische geneeskunde, Kikker doet wiskunde en Hermelien...’

‘Studeert technische informatica,’ onderbreekt Hermelien hem met een scherp randje aan haar stem. ‘Dank je, Kofschip.’

Chris laat zich niet uit het veld slaan en vraagt vol interesse: ‘En jij, Lucille, wat ga jij studeren?’

‘Psychologie,’ zeg ik.

Kikker hoest en ik zou zweren dat hij me een laatdunkende blik toewerpt.

‘Wat is er?’ Ik steek mijn kin fier naar voren.

‘Niks,’ zegt hij met zijn blik op tafel gericht.

‘Hoe komen jullie eigenlijk aan al die gekke bijnamen?’ vraag ik, vastbesloten me niet op de kast te laten jagen door die arrogante kwast.

Chris doet zijn mond al open om antwoord te geven, maar Paladin is hem voor. Hij gromt: ‘Flattraditie.’

‘Flattraditie?’ vraag ik met één opgetrokken wenkbrauw.

Paladin schuift al een nieuwe lading voer zijn baard binnen, dus legt Chewy het met zachte stem uit, zonder me aan te kijken. ‘We hebben allemaal een bijnaam, want dat hoort zo. Tijdens de inzuip krijg jij er ook eentje.’

Mijn andere wenkbrauw voegt zich bij de ene die al opgetrokken was. Het wordt nog een gezellige boel daar op mijn voorhoofd. ‘Inzuip?’

Ik lijk wel een papegaai.

‘Dat is zaterdag over een week,’ zegt Chris met enthousiast glimmende ogen. ‘Dan moet je vijftien bier opdrinten.’

Mijn wenkbrauwen verdwijnen in mijn haar. En ze komen niet meer terug. ‘Sorry, ik dacht even dat je “vijftien bier” zei,’ lach ik nerveus.

Chris knikt met een serieus gezicht.

‘Nee,’ zeg ik vastberaden.

‘Ja,’ zegt Hermelien. ‘Dat hebben we allemaal gedaan.’

‘Dat kan helemaal niet.’

‘Soms niet, nee,’ geeft Chris schouderophalend toe.

‘Maar dan komt het er vanzelf weer uit,’ vult Kikker met een grijns aan.

‘Sorry, maar nee.’ Ik schud mijn hoofd. ‘Gewoon nee.’

‘Dus je kiest voor het alternatief?’ vraagt Chris.

‘Wat mag dat dan wel niet wezen?’ is mijn wedervraag. Alles is beter dan vijftien bier. Ik lust niet eens bier.

Het blijft even stil en dan zegt Chris: ‘Zoenen met een van de flatbewoners.’

Ik ben blij dat ik maar één hap van de vieze troep op mijn bord heb gegeten, want ik voel hem nu alweer naar boven komen. ‘Moet ik iemand zoenen? Van jullie?’

‘Je mag zelf kiezen wie, hoor.’ Kikker haalt zijn schouders op.

‘En diegene mag geen nee zeggen, dus iedereen hoopt nu eigenlijk dat jij gaat voor de vijftien bier.’

Au! ‘Want ik ben natuurlijk de lelijkste hier,’ schiet ik uit mijn slof. Mijn stem gaat een stukje omhoog van verontwaardiging.

Het is helemaal stil aan tafel. Iedereen is opgehouden met eten, praten en zelfs met ademhalen. Chewy’s lepel is halverwege de beweging naar zijn mond blijven hangen. Zijn mond is een gapend gat tussen al het gezichtshaar.

‘Oké,’ zegt Kikker. ‘Weten we meteen hoe de zaken ervoor staan.’ Hij steekt onverschillig een nieuwe hap drek in zijn mond. Iedereen begint voorzichtig weer te kauwen en te eten, maar de sfeer, die net iets lossier begon te worden, is weer net zo gespannen als daarnet.

Wat zijn ze allemaal kleinzerig, zeg. Alleen omdat iemand de waarheid zegt schieten ze helemaal in de stress. ‘Wie heeft er allemaal voor gekozen met iemand te zoenen in plaats van die vijftien bier weg te tikken?’ vraag ik.

Het blijft weer even stil. Iedereen kijkt naar Chewy, die onder al dat haar langzaam paars wordt. Dan steekt hij langzaam en trillend zijn vinger op. ‘Ik,’ zegt hij met die gekke hoge stem van hem.

‘Met wie?’ vraag ik. Ik ruik bloed. En een goed verhaal. En een kans om de aandacht van mijn enigszins botte uitspraak van daarnet af te leiden.

Chewy murmelt iets onverstaanbaars.

Iedereen barst in lachen uit, behalve ik en Paladin, want ik spreek zijn gekke taaltje niet en Paladin beschikt volgens mij simpelweg niet over het vermogen om zijn mondhoeken omhoog te bewegen. ‘Wat?’

Chris wijst opzichtig naar Paladin. Mijn mond valt een stukje open. ‘O...’

‘Nou, zo grappig is dat anders niet,’ moppert Paladin. Zijn zwarte kniekers zijn bijna onzichtbaar onder zijn boos naar beneden hangende wenkbrauwen.

Hermelien huilt inmiddels van het lachen. Ze veegt haar ogen droog op een manier die verraadt dat ze nooit make-up draagt en hikst: ‘En hij mocht niet – hihi – weigeren, want dat is de – bahaha – flattraditie!’

Chewy kijkt alleen maar naar zijn bord en Paladin kijkt alsof hij iemand gaat slaan. Chris, die naast hem zit, lijkt er niet geheel gerust op dat hij hier zonder kleerscheuren doorheen komt. Hij leunt een beetje opzij. Kikker lacht heel hard, diep vanuit zijn keel. Ik kan mezelf wel slaan, maar ik wil eigenlijk gewoon meelachen. Het is zo'n lekker geluid dat ik er kippenvel van op mijn armen krijg.

‘Waarom zoende je niet met Hermelien?’ vraag ik oprecht verbaasd. ‘Als er een meisje aanwezig is, ga je toch niet met een kerel zoenen?’

Chewy murmelt iets tegen zijn bord.

‘Wat?’ Ik spits mijn oren.

Hij kijkt me voor het eerst aan met dat harige gezicht van hem en zegt zachtjes: ‘Ik wilde haar niet voor het blok zetten.’

‘Als een inzuiper jou kiest om mee te zoenen in plaats van de vijftien bier...’ begint Hermelien, en Chris maakt haar zin af: ‘Mag je niet weigeren.’

Ik gooi mijn handen in de lucht. ‘Waarom in godsnaam niet?’

‘Flattraditie,’ antwoordt iedereen in koor.

‘Als je de flattradities niet tof vindt, verander je ze toch,’ zeg ik een beetje wanhopig.

Ik voel dat er meewarige blikken op me worden geworpen. Werkelijk, in wat voor parallel universum ben ik terechtgekomen? Normaal ben ik degene die meewarige blikken op dit soort sociale miskleunen werpt. Ik schuif het bord met de koude, kleffe prak erop nog wat verder van me af.

‘Ga je dat nog opeten?’ vraagt Paladin hongerig.

Ik ben blij als ik na het eten op mijn kamer zit. Het toetje heb ik aan me voorbij laten gaan, ten eerste omdat dat beter is voor mijn lijn en ten tweede omdat ik het van hetzelfde bord bleek te moeten eten als mijn ‘hoofdgerecht’. Het bord dat net schoongelikt was door Paladin.

Hermelien vroeg of ik nog bleef voor een potje poker, maar ik heb resoluut bedankt. In plaats daarvan zit ik op mijn bed. Alweer. Ik vraag me af wat ik eens zal gaan doen. Ik zou mijn dozen uit kunnen pakken, maar eigenlijk heb ik daar helemaal geen zin in. Dus

doe ik wat ik altijd doe als ik me verveel: ik pak de dvd van *Twilight* en druk hem in mijn laptop.

Een halfuur later zit ik zo in de film dat ik het klopje op mijn deur bijna niet hoor. ‘Binnen,’ mompel ik afwezig, terwijl ik naar het scherm blijf staren. Waarom kom ik geen lekkere vampier tegen? Of een smakelijke kerel zonder een hang naar bloed. Nu ik erover nadenk heeft dat laatste mijn voorkeur.

Ik kijk op om te zien wie er in mijn deuropening staat en zucht geërgerd. Heeft Chris soms een abonnement op mijn kamer? Krijgt hij korting bij het tiende bezoekje?

Met tegenzin zet ik de film op pauze en ga rechtop zitten. ‘Ja?’

Chris grijnst zijn stompe gele tanden bloot. ‘Weet je zeker dat je niet even wilt komen kaarten?’

Hij meent dit serieus. O, waar heb ik zulke domme huisgenoten aan verdiend?

‘Eh, ja,’ zeg ik met nadruk. Mijn stem klinkt iets scherper dan ik gepland had en ik zie Chris een beetje onzeker in elkaar duiken in mijn deuropening. Hij klampt zich aan de klink vast. In gedachten pak ik voor de derde keer vandaag een doekje en ontsmettingsmiddel en wrijf de deurknop schoon. ‘Ik weet het zeker.’

‘Want als je niet weet hoe je moet pokeren, kunnen we het je wel uitleggen,’ biedt hij aan. Als hij mijn gevaarlijke blik ziet, voegt hij er snel aan toe: ‘Of we kunnen een ander kaartspel doen.’

‘Ik weet heus wel hoe ik moet pokeren. Ik heb er gewoon geen zin in.’

‘O,’ zegt Chris. Zijn blik glijdt naar mijn computerscherm. ‘Bah, kijk je *Twilight*? Echt waar?’

‘Wat nou, bah?’ vraag ik bozig. ‘Dit is een van de beste films ooit! Bovendien is het een kaskraker.’

‘Dat maakt het nog geen goede film,’ werpt Chris tegen.

Ik pak het dvd-hoesje en zwaai er vervaarlijk mee heen en weer. ‘Dit,’ zeg ik met nadruk, ‘is de beste film *ever*.’

‘Nou, nee,’ zegt Chris.

‘En wat maakt jou zo’n filmkenner?’

‘Het feit dat ik de top 250 van IMDB’s beste films heb gekeken,’ antwoordt hij. ‘En daar zat *Twilight* niet tussen. Bovendien hebben

we hier Campusnet.’ Hij gebaart naar mijn dvd-hoesje. ‘Die heb je helemaal niet nodig.’

‘Wat is Campusnet nou weer?’

Hij grijnst geheimzinnig naar me. ‘Meer dan drie petabyte aan films, muziek en spellen.’

‘Drie wat?’

‘Een petabyte is duizend terabytes. En een terabyte is duizend gigabytes,’ legt Chris uit.

Ik knipper met mijn ogen. ‘En hoeveel films kunnen daarop?’

‘Tja, dat ligt eraan. Vroeger waren films 700 MB – megabyte dus – maar met die hoge kwaliteit van tegenwoordig is een film al snel meer dan een gigabyte. Dus uitgedrukt in films bestaat Campusnet uit meer dan 300.000 films,’ vat Chris het snel voor me samen. ‘Maar we hebben ook series, muziek en computerspellen.’

Mijn hoofd tolt van al die informatie.

‘Het is ideaal,’ lacht Chris.

Ik trek verdedigend mijn schouders op. Als hij maar niet denkt dat ik onder de indruk ben. ‘Als ik iets wil, download ik het wel.’

‘Maar je kunt het vanaf Campusnet streamen,’ zegt Chris. ‘Net YouTube, maar dan sneller en betere kwaliteit.’

‘Maar hoe...’ Ik weet eigenlijk niet wat ik wil vragen. Gewoon ‘hoe’. Hoe kan dat? Hoe doen ze dat? Hoe kan ik dat ook bemachtigen? Hoe komt het dat ik hier niets van wist?

‘Kom mee, ik zal het je laten zien,’ zegt Chris. Als hij ziet dat ik aarzel, voegt hij eraan toe: ‘Maar het hoeft niet.’

‘Oké.’ Ik kijk quasionverschillig weer naar mijn beeldscherm.

Chris loopt mijn kamer weer uit en trekt de deur achter zich dicht.

Ik druk weer op play, blij dat ik de film verder kan kijken. Mijn film. Zelf gekocht. Ik heb dat helemaal niet nodig, al die nerd-computeronzin.

Oké, ik wil het weten.

Zuchtend sta ik op en loop naar de kamer naast de mijne. Chris zit al achter zijn laptop. Grijnzend kijkt hij op en zegt: ‘Aanschouw het beste wat je ooit is overkomen: Campusnet.’

Ik ga achter hem staan, in de verwachting een of ander magisch

programma te zien. Ik weet niet zo goed hoe ik dacht dat het eruit zou zien, maar de saaie witte zoekbalk komt in ieder geval niet overeen met mijn verwachtingen.

‘Is dit alles?’

‘Wacht jij maar.’ Chris draait zich om. ‘Wat wil je zoeken?’

‘Eh...’

‘Wat dan ook. Noem maar iets.’ Hij glimlacht bemoedigend.

Ik kijk om me heen, op zoek naar inspiratie. ‘Eh... John Mayer?’

Hij maakt een proestgeluidje en tikt *John Mayer* in het zoekvak.

Nadat hij op *search* heeft gedrukt, verschijnt er direct een lijst met albumtitels in beeld. En losse nummers. En bladmuziek. En albumcovers. Chris klikt op een nummer en direct klinken de eerste tonen van ‘The Heart Of Life’ uit zijn boxen.

‘Oké,’ zeg ik, vastbesloten niet onder de indruk te lijken. ‘Maar ze hebben vast geen Maroon 5.’

Dat hebben ze wel. En ook Selah Sue, Lily Allen, Dev, Guus Meeuwis, Rihanna, Gotye, Muse en Hanson verschijnen direct in het zoekscherm als Chris ze oproept.

‘En *Twilight* dan?’

‘En of we *Twilight* hebben,’ pocht Chris.

Bij de zoekopdracht *Twilight* krijgen we niet alleen de film, maar ook *New Moon*, *Eclipse*, *Breaking Dawn Part 1* en *Part 2*. Mijn mond valt open van verbazing. Dan bedenk ik iets. Die nieuwe vampierenfilm. Hoe heet hij ook alweer? Het was van de makers van *Twilight* en de cast is ook grotendeels hetzelfde... ‘Hoe zit het met *Dark Moth*?’

Chris gaapt nog net niet als hij de woorden intikt. Meteen verschijnt er een bestand op het scherm. Ik hap naar adem. Mijn mond vormt geluidloos de woorden: ‘Oh. My. God.’

‘Het is een camversie,’ zegt Chris. Als ik stil blijf, verduidelijkt hij: ‘Die heeft iemand in de bioscoop opgenomen met een camcorder. Erg *crappy*, heel zonde. Niet kijken,’ voegt hij er streng aan toe als hij mijn verlangende blik ziet. ‘Wacht gewoon tot hij hier in de bioscoop is.’

Mijn maag knijpt samen van enthousiasme. Ik neem me voor om hem te gaan kijken zodra ik weer op mijn kamer ben.

‘Overtuigd?’ vraagt Chris. Als hij mijn glunderende gezicht ziet, moet hij lachen. ‘Ik geloof dat ik mijn antwoord al heb.’

‘Wat is je studentnummer?’ vraag ik. Dat typte hij net in om toegang te krijgen tot de website. Hij kijkt me even argwanend aan, maar krabbelt het dan op een smoezelig papiertje. Ik pak het aan zonder na te denken over de exotische bacteriën die er waarschijnlijk op leven.

‘Hé Kofschip, doe je nog mee?’ klinkt het vanuit de deuropening. Kikker leunt met zijn lange lijf tegen de deurpost, armen over elkaar geslagen en zijn blonde haar half voor zijn ogen. Zijn gezicht ziet er anders uit, maar ik weet niet precies wat er veranderd is sinds het avondeten.

‘Hé, heb je je bril weer gevonden?’ roept Chris.

Kikker maakt als antwoord een vage handbeweging richting de bril, die op zijn neus staat. Ik onderdruk een grijns.

‘Zeg prinses, durf jij niet mee te doen?’ vraagt hij.

‘Doe normaal,’ snuif ik. Zonder te aarzelen been ik langs hem heen de kamer uit. Ik zwiep mijn haar over mijn schouder, waardoor er een lok in zijn gezicht zwaait. Pas als ik in mijn kamer tegen de dichte deur leun, merk ik hoe snel mijn hart klopt.

Lisette Jonkman debuteerde in 2012 met *Glazuur* en veroverde met haar vrolijke boek de harten van vele lezeressen. Daarnaast won ze de prestigieuze titel 'Boek van het Jaar 2012' van Chicklit.nl! *Verkikkerd* is haar tweede roman.

www.columnsvanlis.blogspot.com

Facebook/LisetteJonkman

Twitter @Lis1988

Over *Glazuur*:

'Ik werd tijdens het lezen van hoofdstuk één in het boek gezogen en heb het moeilijk weg kunnen leggen.' Chicklit.nl, 5 sterren

'Ik vond dit echt een van de beste boeken in het chicklitgenre wat ik ooit heb gelezen. Dit boek kan niet ontbreken in je vakantietas.'

Lezersrecensie Bol.com, 4 sterren

'Lisette Jonkman is een superleuke schrijfster waar ik graag nog veel meer van wil lezen!' Goodreads.com, 4 sterren

